

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 133 - 25 Kuruş

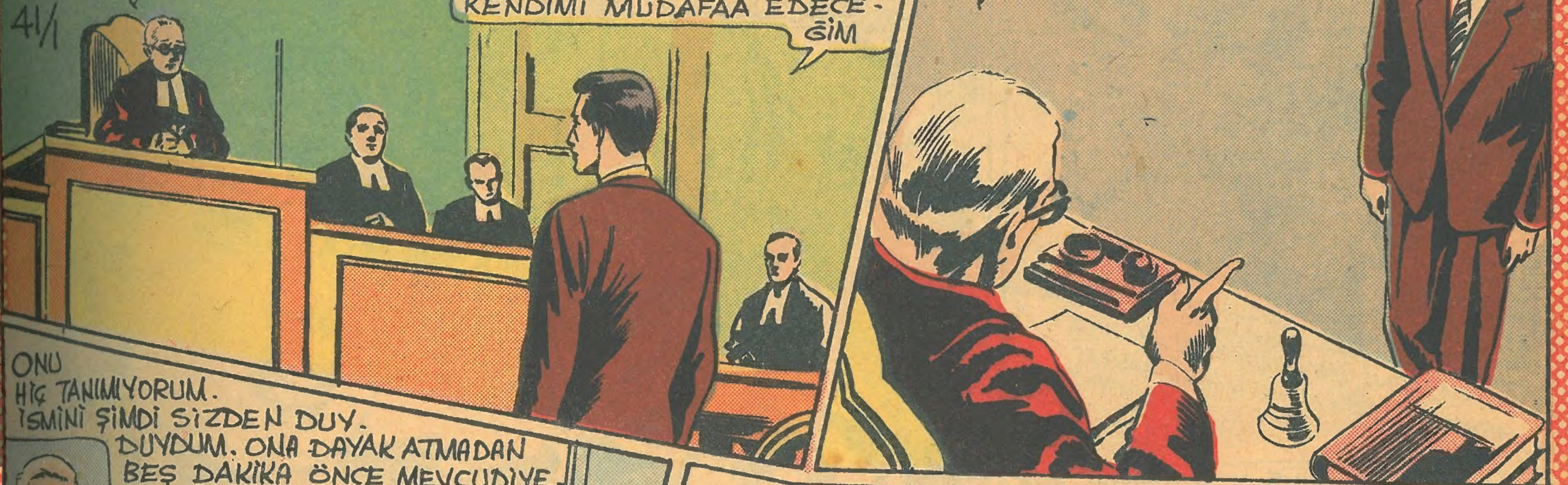
20 - Kasım - Çarşamba - 1950

PAVLONUN MAHKEMESİ DERHAL BAŞLADI

SANIK BİR AVUKAT TUTMADIĞI İÇİN MAHKEMEMİZ KENDİSİNE AVUKAT HENTY GALDIER'Yİ MÜDAFAA VEKİLİ TAYİN ETTİ.

AVUKATIMIN ŞAHSINA HÖRMETİ MAHSUSAM BAKİ KALMAKLA BERABER KENDİSİNİ REDDEDİYORUM. BEN KENDİ KENDİMİ MÜDAFAA EDECEĞİM

PAVLO VİLLAURI. MARSELİ DÖVMekten SANIKSINIZ. ONU NE ZAMANDAN BERİ TANIYORSUNUZ. NEYE DÖVDÜNÜZ?

ONU HİÇ TANIMİYORUM. İSMİNİ ŞİMDİ SİZDEN DUY. DUYDUM. ONA DAYAK ATMADAN BEŞ DAKİKA ÖNCE MEVCUDİYETİNDEN BİLE HABERDAR DEĞİLDİM.

YANİ KAVGA ANİ OLARAK MI ÇIKTI? İLKÖNCE O MU HÜCUM ETTİ? SEBEBİNİ AÇIKLAR MISINIZ? BU SUALİNİZE CEVAP VERMİYECEĞİM.

KAVGA SİRASINDA ORADA BİR İTALYAN BAYAN VARMİŞ.. POLİSE O HABER VERMİŞ.. BU BAYANIN KİM OLDUĞUNU, SİZİN VE MARSELLE ALAKASINI SÖYLER MİSİNİZ?

MAALESEF EFENDİM.. BENİ MAZUR GÖRÜN..

PEKİ CEZANI HAFİFLETECEK BİRŞEY SÖYLEMİYECEK MİSİNİZ?

BEN YALNIZ, BU İŞİ AŞK YÜZÜNDEN YAP. TİGİMİ SÖYLİYECEĞİM. ŞİMDİ NE KARAR VERİR. GENİZ. VERİNİZ.

ERTESİ GÜN MATİLDE MAHKEMEYİ GAZETEDEN OKUDU.

"DÜN PARKTAKİ KAVGA HADİSESİNDE SANIK İTALYAN MAHKEME EDİLDİ, ALLAHIM.. BU PAVLODUR."

ŞEHİR HABERLERİ

Düz harkteki kavga hâdisesinde edildi. Sanık italyan mahkeme bu işi aşk yüzünden yaptım. Şimdi ne karar verirsiniz? dedi. bu çok haklı sebebi esbabi muhakkak ki önceki etti ve sanığın cezasını 4 aya indirdi.

41/2

BERAATINI BEKLERKEN 4 AYA MAHKUM OLAN PAULO KÜPLERE BİNDİ.

BİR İNSAN MÜSVEDESİNE 1 YUMRUK ATTIK DİYE 4 AY HAPİS.. BU NE BİÇİM KARAR.. TEMYİZE BAŞVURACAĞIM..

AHBAP SEN BU İŞLERİN PEK YABANCISISIN GALİBA.. SENİN TEMYİZDE DAVANA BAKILMASI İÇİN EN AŞAĞI ALTI AY LÂZİM. KEŞKİ BENİ 4 AYA MAHKUM ETSELERDİ..

SENİN DURUMUN BAŞKA.. SEN SOYGUNCULUKTAN MAHKUM OLMUŞSUN..

AĞZINI TOPLA ULAN.. ALIRIM PAĞANI AŞAĞI.. BEN SOYGUNCU DEĞİLİM. YALNIZ TÜFEKLE SADAĞA İSTEDİM. HERİF KORKTU İSE BEN NE YAPAYIM?

ARKASI VAR.

133/2

4 AY!.. ORTADA BÜYÜK BİR HAKSIZLIK VAR. İLK EVELÂ MARSELİN HÜCUM ETTİĞİNİ ÇOK İYİ HATIRLIYORUM

'BU İŞİ AŞK YÜZÜNDEN YAPTIM, YOKSA BENİ HÂLÂ SEVİYOR MU? ÖYLEYSE BENİ NEYE TERKETTİ? AY ÇILDIRACAĞIM ŞİMDİ!

Mrs. Clarabelle Carson hüzünlü bakışlarını yeğeni Mrs. Helen Prentice'e dikerek: "Enoch Harkins'in Bess ile Milly'yi mahkemeye verdiğini de biliyorsun tabii... diye sözlerine devam etti. Aralarını bulmak için çok uğraştım ama nafile..."

Helen anlayışlı bir tavırla başını salladı: "Hiç üzülme Clarabelle, dedi. Öğlun davayı eline alınca mutlaka kazanırsınız."

"İnşallah Helen. Sen benim oğlumu da hiç görmedin değil mi? Mükemmel bir avukat oldu artık. Bana da her hafta para gönderiyor. Fakat birbirimizi görmiyeli neredeyse bir sene olacak. Şimdi beni burada bulunca ne çok şaşırarak kim bilir. Hem biliyor musun biz köylüler böyle büyük şehirlere gelince âdeta sokakların ortasında kaybolacak gibi oluyoruz. Ben de onun için önce seni görmek istedim. Alfred'in de sabahları saat ondan evvel yazıhanesine gitmediğini zannediyorum."

"Yani bugün akşama kadar onu göremiyecek misin?"

Uzaklardan gelen ufak tefek kadın utanır gibi oldu: "Alfred çalıştığı yerin nerede olduğunu bana hiç yazmadı, dedi. Akşama kadar burada beklerim, sonra da beraberce onun evine gideriz olmaz mı?"

"Tabii olur, ben de onu tanımayı çok istiyordum zaten."

Tam o sırada zil çalındı. Mrs. Prentice doğruldu ve: "Gene satıcılardan biridir mutlaka..." diyerek kapıya yöneldi. Onun peşi sıra ilerleyen Mrs. Carson, adamın küfesindeki sebzeleri görünce, köyündeki evinin bahçesinde yetişenlerle bu suyu çekilmiş buruşuk şeyleri mukayese ederek gülümsemekten kendini alamadı. Satıcı da avucundaki taze taze fasulyeleri, terazisinin öbür kefesindeki ağırlıklarla denkleştirmek için teker teker bırakarak sebze değil altın tartıyordu sanki. Kadın da gözlerini onlara dikmiş, gülmüş bir şey seyreliyormuş gibi tuhaf tuhaf bakıyordu.

Yeğeni, elinde ağız ağıza sebze dolu sepeti olduğu halde geriye döndü ve hemen: "Demekki akşama doğru oğlunu görmeye gideceğiz ha! diye sordu. Hiç üzülme ben seni oraya kadar götürürüm."

"Uzun otobüs yolculuğu beni çok yordu. Onun karşısına hiç de böyle çıkmak istemiyorum ama..."

Mr. Prentice: "Senin yerinde olmayı ne çok arzu ederdim bilsen Clarabelle'ciğim, diye ona gıpta etti. Şu sedire uzanıp biraz kestirsen o vakite kadar hiçbir şeyin kalmaz."

Fakat hava kararırken Mrs. Carson müziği bir baş ağrısıyla uyandı: "Otobüs bana hiç yaramıyor, dedi. Dönüşte ne olursa olsun mutlaka trene bineceğim." Kendini hasta gibi hissediyordu ama, sabahki heyecanından da eser kalmamıştı.

Mrs. Helen Prentice, hiç de iyi bir şey yapmadığını bile bile yavaşça üst kata çıktı ve yeğeninin bavulunu büyük bir dikkatle karıştırmaya başladı. Fakat başka türlü hareket etmesine de imkân yoktu. Zira biraz önce oğlunu bir an evvel görebilmek için çırpınan Mrs. Carson'un böyle birdenbire değişip durgunlaşmasının sebebini anlamak istiyordu.

Eline Alfred'in mektuplarından birini geçirerek zarfın arkasındaki adresi bir kâğıt parçasına yazdı ve yeğeniye çarşıya çıkacağını söyleyip şapkası ile palatosunu kaptı gibi sokağa fırladı.

Avukatın Annesi

Nakleden: Selma Büket

«Çalıştığı yerin nerede olduğunu bana hiç yazmamıştı. Akşama kadar burada beklerim!»

Mrs. Carson'un oğlu, şehrin fakir mahallelerinden birinde, ucuz bir pansiyon odasında yaşıyordu. Kapıyı vurmada açan Mrs. Prentice, küçücük bir pencere aydınlattığı loş odanın içini, hayret dolu bakışlarla süzmeye başladı. Ortadaki tahta masanın üzerine kalın kitaplar yığılmıştı. Delikanlı da başını onların arasına gömmüş, çalışıyordu. Helen elini boğazına götürerek zorlukla yutkundu ve: "Siz... Siz misiniz?" diye kekeledi.

"Hoş geldiniz, Mrs. Prentice. Burada oturduğumu nereden biliyordunuz?"

Kadın hâlâ inanamamıştı. Titreyen bir sesle tekrar sordu: "Alfred Carson sizsiniz demek?"

"Adımı da biliyorsunuz ha? Halbuki ben bunu size hiç söylememiştim değil mi?"

Kendini biraz toplayan Mrs. Prentice:

"Hayır, diye cevap verdi. Söylemiştiniz. Buraya yeğenim olan annenizin, evimde sizi beklediğini haber vermek için geldiğimi bilmiyorsunuz tabii."

Alfred'in elindeki kocaman kitap yere yuvarlandı: "Ona bir şey mu oldu yoksa?"

"Hayır, sadece uzun otobüs yolculuğu onu bir hayli yormuş. Sizin kendisini o halde görmenizi istemediği için benimle beraber buraya gelmedi. Ben de sizi oraya götürerek ona bir sürpriz yapmak istedim."

Eve döner dönmez doğrudan oturma odasına geçen Mrs. Prentice, Alfred'in annesinin orada olmadığını gördü. Beraberce evin her katını aradılar. Kadın en küçük bir ip ucu bile bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Derken gözlerine tuvalet masasının üzerinde duran bir zarf ilişti. Mrs. Prentice heyecanını belli etmemiye çalışarak zarfı açtı ve içindekileri yüksek sesle okumaya başladı.

"Helen, bu sabah pencereden dışarıya

bakarken, sana sebze satan adamın oğlum olduğunu gördüm ve benim bunu öğrendiğimi anlayınca çok müteessir olacağını tahmin ederek hemen köyüme dönmiye karar verdim. Ben şimdi onunla kat kat fazla iftihar ediyorum. Sen de kendisine bunlardan hiç bahsetme, olmaz mı?"

**

Demiryolu istasyonunun bekleme salonunda oturan ihtiyar kadın biraz daha ufalmış ve yaşlanmış görünüyordu. Fakat Alfred annesini nerede ve ne halde görürse görsün mutlaka tanırdı.

"Anneciğim!" diye bağırdı.

"Oh! Evlâdım benim!..."

Kendilerini şaşkın şaşkın süzen halka aldırış bile etmeden kucaklaştılar.

Delikanlı: "Bıraktığın mektubu okuyunca kendimden utandım anne, diye mırıldandı. Halbuki sen benim sokaklarda sebze sattığımı aklından bile geçirmezdin değil mi?"

"Alın teriyle görülen hiçbir işe hor bakılmaz Alfred. Bunu öğrendiğime şükülağından korktuğum için de seninle karşılaşmadan eve dönmek istemişim ama artık buna lüzum kalmadı."

Delikanlı annesine: "Son aylarda neler çıktım bilmezsin anneciğim, dedi. Gerçi mektebi geçen sene bitirmiştim ama avukat olabilmem için bir müddet daha üniversiteye devam edip ihtisas yapmam lâzım geliyordu. Fakat sıkıntılarımın hâlâ sona ermediğini öğrenince çok üzüleceğimi tahmin ederek bunu senden saklamıştım. Gündüzleri küfe sırtımda sokak sokak dolaşıp, geceleri ders çalışarak nihayet onu da başarabildim. Birkaç saattan beri de avukatım ve ilk davam da kardeşim Bess'inki olacak inşallah!"

BİNBİR ROMAN

Her hafta Çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ: TAHSİN DEMİRAY - Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELÂL DEMİRAY - Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

SIYAH PELERLİ ADAM

YAZANI
RAFAEL
SABATINI

Tarihi Aşk ve Macera Romanı: 9

Sonra, birden sordu: — «Herhalde burada mantar gibi yerden bitmediniz. Nereden geliyorsunuz?»

Don Pedro, gözlerini mahzun bir ifade bürüyerek:

— «Nereden? diye tekrar etti. Size bir kelime ile cevap veremeyeceğim için müteessirim.»

Kayadan inerek kadına doğru yürüdü. Köpek kulaklarını dikmiş, havlamağa başlamıştı. Hanımı onu tekrar susturdu. Ve elindeki dalla üstüne bastırarak oturttu.

Don Pedro genç kadının önünde durdu.

— «Bir kazazedeyim, dedi. Dün geceki fırtınada kayalıklara çarparak batan İspanyol kalyonundan yegâne sağ kalan benim.»

Genç kadının yüzü birdenbire değişti ve istihkar dolu bir sesle:

— «İspanyolsunuz demek?» dedi.

Don Pedro başını eğerek, çaresizlik içinde ellerini açtı.

— «Maalesef evet!..»

Aynı zamanda genç kızın merhametlendiğini sezmişti. Sesine gayet tesir edici bir ton vererek devam etti:

— «Adım..... Don Pedro de Mendoza Y Luna'dır. Martoz konutu ve sizin esirinizim. Bunun üzerine dizlerinin üstüne düştü. Elinde tuttuğu kılıcın kabzasını genç kadına uzattı. Genç kadın hayretle bir iki adım geriliyerek:

— «Esir'in mi?» diye mırıldandı.

— «Evet... Esiriniz... Kendimi sahilde bulduğum zaman benim için yapılacak iki şey vardı. Ya geldiğim gibi kendimi tekrar denize atarak hayatıma bir son vermek; yahut ta mukadderata boyun eğerek bu yabancı topraklarda şansımı denemek... Gencim... Hayata ümitle bakıyorum. Onun için ikinci yolu tercih ettim. Karşıma da siz çıktınız...»

Tekrar kılıcını uzattı.

— «Buyurun, emrinizdeyim...»

— «Fakat ben erkek değilim ki...»

— «Erkek olmadığınıza şükrediyorum. Tarihin her çağında kıymet güzellikle takdir edilmiştir. Bir insanın sizin kıymetinizi takdis etmemesi için kör ve sağır olması lâzım. Bana gelince size sadakatle hizmet edeceğime dair namusum üzerine söz veriyorum.»

Don Pedro'nun hal ve sözleri genç kadının çok hoşuna gitmişti. Fakat bu vaziyetin gayri tabiiğinden kendini kurtarmıyordu.

— «Fakat ben sizi nasıl esir alırım?» diye mırıldandı.

— «Kılıcımı kabul etmekle efendim.»

— İyi ama sizi nasıl muhafaza edebilirim!»

Don Pedro:

— «Nasıl mı? diye güldü. Sizin yanınızda esir olmağı hürriyete tercih eden bir insanı muhafaza etmek zor olmasa gerektir...»

Ve kızın gözlerinin içine bakarak devam etti:

— «Ben kendi kendimi teslim ediyorum. Siz sadece bu teslimiyeti kabul edeceksiniz...»

Genç kadın tereddüt ediyordu. Don Pedro onun bu tereddüdünü ancak samimiyet ve emniyet telkin etmekle izale edebileceğini düşündü. Onun için genç kadının merhametini tahrik etmek isteyen

bir sesle:

— «Eğer beni kabul etmezseniz benim için çok feci olur, dedi. Bununla sizin hemşerilerinize fenadılar demek istemiyorum. Fakat insanlar hissiyatlarının esiridir. Bilhassa bugünlerde de İngilizlerle İspanyollar arasındaki münasebeti nazarı itibara alırsak bunu takdir edeceğinizden eminim...»

— «Bundan emin misiniz?... Muhakkak böyle bir himayeye muhtaç mısınız?...»

Don Pedro kadınları tanırdı. Onun için tereddüt etmeden cevap verdi.

— «Hiç şüphe etmeden... Beni kabul etmediğiniz takdirde başınıza gelecekler bu sözlerimi size isbat edecektir.»

Genç kadın bu vaziyetten âdeta gurur duymuştu. Koca bir adamı himayesine alacaktı. İspanyol olmakla beraber nihayet o da bir insandı. Sonra bu havalide kendisinin herhangi bir arzusunun karşı koyacak birisinin mevcut olduğunu zannetmiyordu. Teklifi kabul etti.

Yüzü birdenbire değişti ve: «İspanyolsunuz demek!..» dedi.

— «Dediğiniz gibi olsun, dedi. Benim esirim olacaksınız. Yalnız kaçmıyacağınıza dair bana namusunuz üzerine söz verin. Silâhınızı da size bırakıyorum.»

Hâlâ diz üstünde duran Don Pedro başını eğerek ona, istediği sözü verdi.

— «Kaçmıyacağıma dair size namus ve şerefim üzerine söz veriyorum. Siz bana müsaade etmedikçe de yanınızdan ayrılmıyacağım...»

Bunları söyledikten sonra ayağa kalktı:

— «Müsaade ederseniz isminizi öğrenebilir miyim efendim?»

Genç kadın gülümsedi. Hâlâ bu son derece garip hâdisenin tesiri altında idi.

— «Ben Lady Margaret Trevanion'um dedi.

Don Pedro hayretle:

— «Trevanion mu? diye tekrar etti. Öyleyse Garth Lordu ailesinden olacaksınız.»

Bir İspanyolun bu alâka ve bilgisi Margaret'i şaşırtmıştı.

— «Lord Garth babamdır!» dedi ve hayretini söylece izhar etti:

— «Lord Garth hakkında ne biliyorsunuz?»

— «Maatteessüf şahsen pek az bir şey.. Yalnız babamdan, Kraliçe Mary İngiltere tahtında oturduğu sıralarda babanızın şimdiki kraliçeye hizmet ederken az daha kafasını kaybetmek tehlikesine düştüğünü duymuştum. Babam kral Filip İngiltere Kraliçesinin kocası olduğu zaman, onun emrindeydi ve babanızı iyi tanırdı.»

Durdu:

— «Allah Lord Garth'ı korusun!» dedi. Ve gülererek ilâve etti:

— «Beni de Çünkü aklıktan ölüyorum.»

Genç kız da güldü :

— «Buyurun gidelim. Evvelâ aklınızı giderirsiniz.. Üst tarafını da sonra düşünürüz...»

— «Üst tarafını mı?»

Margaret tekrar:

— «Gidelim!» dedikten sonra yürümeğe başladı. Köpeği de havlaya havlaya önde koşuyordu.

Don Pedro bu hayırlı tesadüf için Allaha şükrede ede genç kıızı takip etti...

VII.

Margaret'in Esiri

Dar bir patekadan yürümeğe başladılar. Margaretle köpek önden gidiyorlar. Don Pedro onları takip ediyordu. Hem pateka çok dar olduğu, hem de şimdiki vaziyeti arkadan gitmesini icap ettirdiği için böyle yürüyorlardı.

Meydanlığa çıktıkları zaman şarkı söyliyken tok bir erkek sesi duydular. Hayatın güzelliğinden neşe, zevk, saadetten bahsediyordu. Don Pedro kahkahasını zapt edemedi. Margaret başını çevirdi ve tebessüm ederek onun hayatla istihza eden kahkahasına mukabele etti.

Ağaçlıklardan kurtulur kurtulmaz karşılarına uzun boylu, sağlam yapılı bir adam çıktı. Gözlerinin içi gülünsiyerek Margaret'e yaklaştı. Yüzü güneş ve rüzgârdan yanmıştı. Omuzunda bir av tüfeği vardı.

Köpek kuyruğunu sallıyarak genç adama sokuldu. Delikanlı, Trevanyona bir tiyatro trupu geldiğini, Margaret'in bunu görmek isteyip istemeyeceğini öğrenmek için kendisini aradığını söyledi.

Şatodan onun gezmeğe çıktığı öğrenmiş, aramaya koyulmuştu. Tavşana rastlar ümidiyle de tüfeğini almıştı. Bunları anlatırken bir an evvel Margaret'in yanında adamın kim olduğunu anlamaya sabırsızlanıyordu. Genç kızın esirini takdim etmesi için muhtelif şekiller vardı. O, bunlar içinde en muğlak ve en şaşırtıcı şekli tercih etti:

— «Gervase, sana Don Pedro Mendoza Y Luna'yı takdim ederim!»

Genç denizcinin gözleri hayretle açıldı. Kaşları çatıldı. Şeyt görmüş gibi olmuştu.

— «Bir İspanyol ha!» diye mırıldandı. Aynı zamanda da tüfeğini omuzundan çekip koltuğunun altına alarak, ateş edecekmış gibi vaziyet takındı. Aynı zamanda da ha yüksek sesle tekrar etti:

— «İspanyol ha!»

Don Pedro gülümsedi:

— «Sırlı sıklam olmuş bir İspanyol, efendim!»

Gervase, sual dolu gözlerle Margaret'e bakıyordu:

— «Allah rızası için söyle, İspanyolun burada ne işi var?» diye sordu.

Don Pedro cevap verdi:

— «Beni karaya atan sular okadar âlicenap davrandı ki Lady'nin ayaklarının ucuna bıraktı...»

Gervase bu adamdan, bir İspanyol oluşundan daha fazla hu-zursuzluk duyuyordu. Don Pedro hem yakışıklı, hem de sesinin dengini ve bakışlarını idare etmesini bilen bir adamdı.

Gervase rahatsız olduğunu belli eden bir tavırla:

— «Kazaya uğradığınızı söylemek istiyorsunuz galiba?» diye sordu.

Don Pedro'nun yüzü yutmuş, zayıf bir tebessümle aydınlandı:

— «Bunu daha nazikâne bir şekilde ifade etmek istemiştim efendim... Sözlerimiz arasındaki yegâne fark bu...»

Gervase ona yaklaştı:

— «Size tesadüfüm iyi oldu» dedi.

Don Pedro eğildi..

— «Nezakatinizin minnettarım...»

Sir Gervase kakhaha ile güldü.

— «Minnettar mısınız? diye tekrar etti... Galiba yanlış anladınız. Ben İspanyollara kat'iyen itimat etmem...»

Don Pedro ona bakarak:

— «Hangi İspanyol sizden itimadınızı istedi?» diye sordu.

Bu mukabeleden şaşırarak Gervase işi kısa kesmek için Margaret'e dönerek:

— «İşe, silâhını elinden almakla başlayacağız, dedi. Haydi İspanyol silâhlarını ver!...»

Fakat burada Margaret işe müdahale etti:

— «Sen kendi işine bak Gervase! Bu seni alâkadar etmez!»

Kısa bir tereddüt geçiren delikanlı gülererek:

— «Beni alâkadar etmez mi? dedi... Fakat bu erkek işi yavrum. Haydi efendi silâhlarınızı verin...»

Don Pedro kendine has şekilde gülümsedi:

— «Geç kaldınız efendim. Silâhlarım yarım saat evvel alındı. Bu silâhları, verdiğim söze itimat edilmesi dolayısıyla taşıyorum. Ben Lady Margaret Trevanion'un esiri»

(Arkası 14. sayfada)

NAT PINKERTON

BENİ AFFEDİN MİS MİGEL.. KABALIK ETMEK İSTEMEDİM.. AMA SİZİ O KADAR GÜZEL...

ZİYANİ YOK CO ANLIYORUM..

ÇOK İYİSİNİZ MİS MİGEL

BU MACERA DA SONA ERDİ. ALLAH RAHATLIK VERSİN CO. YARIN BEN GE-NE MEKTAP HOCASI MİS MİGEL OLACAĞIM. GÖZLÜKLÜ FİLÂN..

BEN DE BAHÇANAN CO OLACAĞIM.. CO.. GOVDİ..

DEDİKODU : İNSANLARIN EN BÜYÜK DERDİ..

CO FİS FİS FİS

DUYDUN MU KARDEŞ..

YA.. YAA!... NE GARİP.. BİR ÖĞRETMEN... HEM DE BAĞCIVANLA..

AMAN KARDEŞ DÜNYA NE FENA OLDU

TUHH TUHH TUHH!

MİS MİGEL.. BENİM PANSİYONUM NAMUSLU İNSANLAR İÇİNDİR. LÜTFEN EVİMDEN ÇIKINIZ..

AMA NE YAPTIM BEN ? SÜ-ŞÜM NE?

YAPMADIĞINIZ KALDI MI ? KARANIN ÖNÜNDE GECEYARI- LARINDAN SONRA SARMAŞ DOLAŞ.. BÜTÜN KÖY ÇALKANIYOR

NE KADAR AYIP VE SAĞMA BİR ŞEY! DERHAL BURADAN Gİ- DERİM..

MİS FEYN ÇOK FECİ BİR ŞEY OLDU. BENİ PANSİYONDAN KOVDULAR. MERKEPTEN İSTİFA ET- MEM LÂZİM..

SİZ DELİ Mİ OLDUNUZ? MESELE HALLE DİLİNCEYE KADAR BURADA KALACAKSINIZ..

BU SİRADA KÖY BİRAHANESİNDE İŞTE GELİYOR.. BİZİM KÖYÜN DON JUANI..

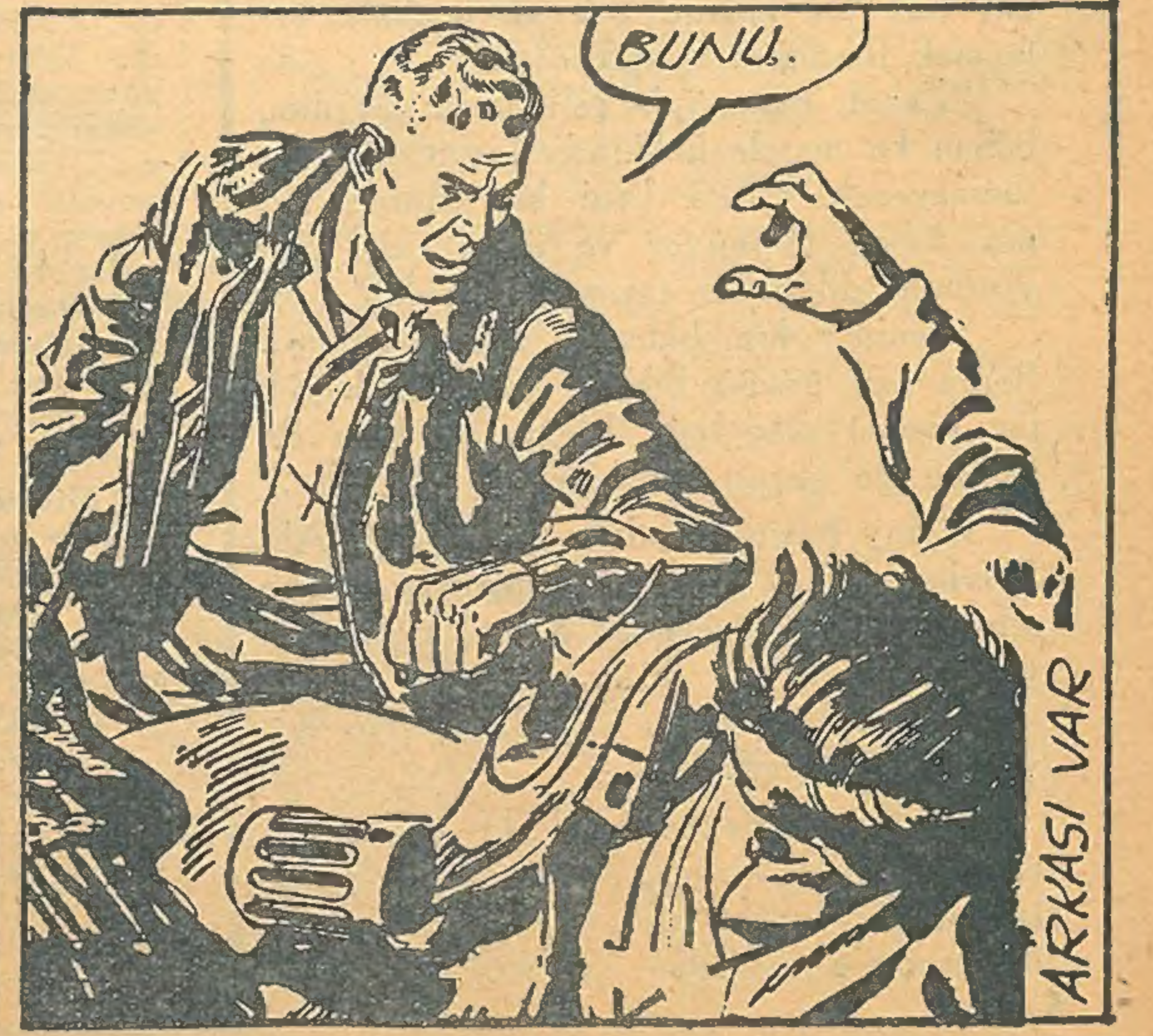
BURASI PEK SESSİZ BUGÜN.. ÖLEN FİLÂN MI VAR ?

İŞTE GEL. Dİ... ÖPÜŞME KRALI CO... HOCALARIN GÖZDESİ..

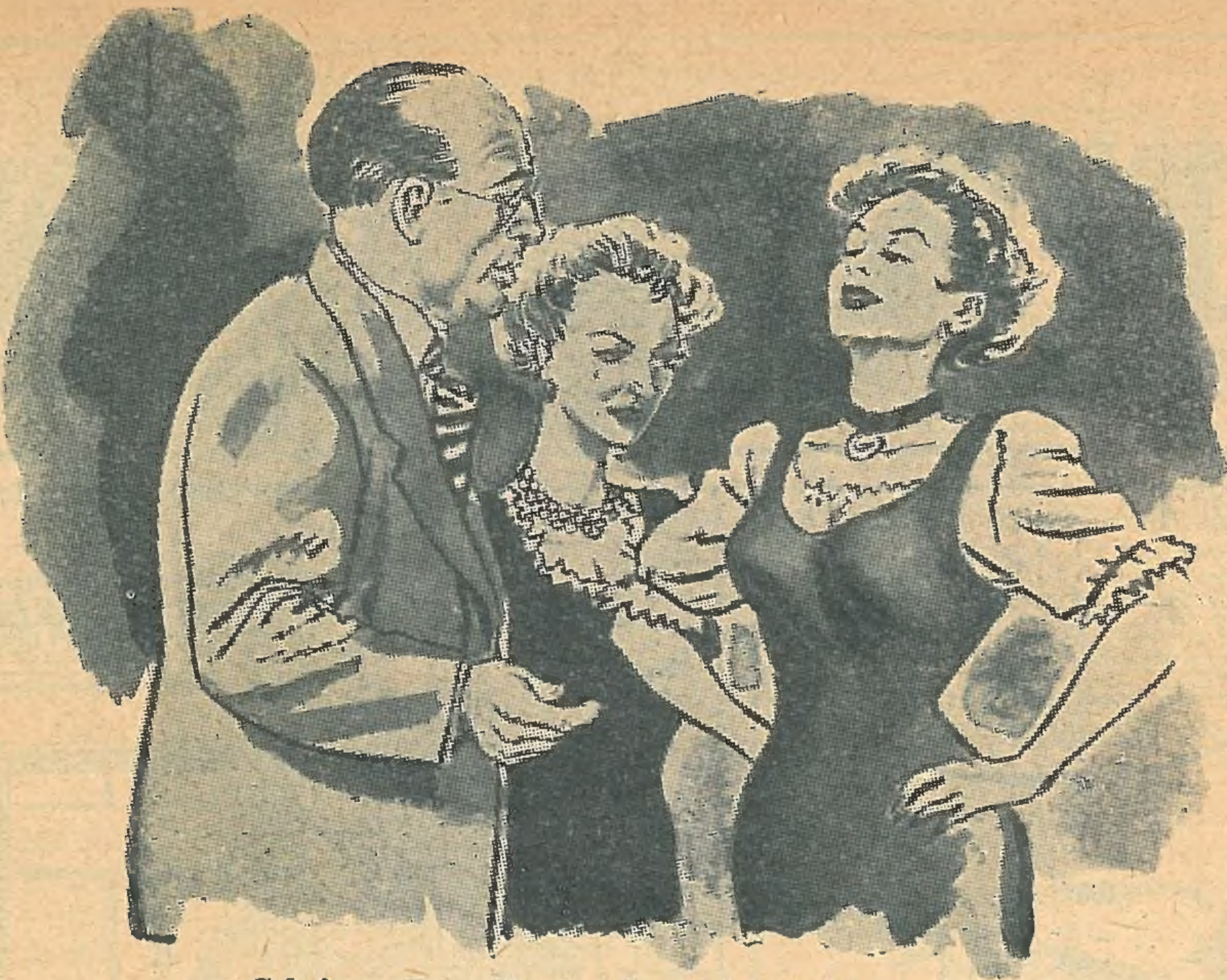
KİM SÖYLEDİĞİNİ SEN Mİ LİPİ?

FARZET Kİ BEN SÖYLEDİM.. NE YAPACAĞIN..

BUNU..

ARKASI VAR

Sylvia: «Ben Henry ile evleneceğim!» dedi.

OLAĞAN İŞLER

Nakleden: S. DEMİRCİ

Henry Holbert, yaradılış itibarıyla çok çekingen bir adamdı ve bu yüzden de kendisiyle evlenmek istediğini Sylvia Morresore'a bir türlü söyleyemiyordu. Nihayet, tesadüflerin önüne her türlü imkânı serdiği bir gün, kıza açılmaya karar verdi. Sylvia'nın babası Mr. Morresore'un evinde verilen partiye davet edilmişti ve orada kızla beraber تنها bir köşeye çekilerek konuşmaya başlamışlardı. Bir aralık Henry bütün cesaretini topladı ve kalbinin sesini dile getirerek bir hamlede içini döküverdi. Sözlerini bitirdiği zaman Sylvia başını kaldırarak, içleri samimi ifadelerle dolu güzel mavi gözlerini delikanlıya dikti ve ruhunun bütün sadeliği ile cevap verdi: «Ben de seni seviyorum, Henry. Senin karın olacağım.»

Kulaklarına inanamıyan genç adam yerinden doğrularak sordu: «Ne dedin?» Sylvia aynı şeyi tekrar etti. Delikanlının da bunları işitmesiyle, büyük bir heyecana kapılarak kızın ellerine sarılması bir oldu. Bu, sahiden de inanılacak şey değildi. Babası milyoner bir politikacı olan, güzel, mağrur ve şahane Sylvia'nın kendisine bu cevabı vereceğini, Henry pek de tahmin etmemişti doğrusu. Gerçi o, bu zengin babanın milyonlarını değil, kızını seviyordu ama, arasıra, bir prensese âşık olan baca temizleyicisinin acıklı âkıbetini hatırlamaktan da vazgeçemiyordu. Sylvia'nın elini dudaklarına götürerek sevincini ifade etmeye çalışırken kız onun durdurdu ve: «Gidip babamla da konuşsan iyi edersin, sevgilim, dedi. Ona, benim de aynı şeyi arzu ettiğimi söyle.. Kendisi karşılıklı odada poker oynuyor.»

Henry tereddütle kekeleydi: «Şimdi mi?» Yani hemen mi gideyim?.. Babam poker masasından kaldırmak tuhaf olmaz mı?»

«Niye tuhaf olsun? Doğruca odaya gir, onu bir kenara çek ve benimle evlenmek istediğini açık söyle..»

«Fakat, bana öyle geliyor ki sevgilim, babam bu mesele hakkında bizim gibi düşünmeyecek. Zira beni bu şehirde henüz kimse tanımıyor ve üstelik de yer yüzünde dikili bir taşım bile yok..»

«Senin yoksa, babamın fazlasıyla var.. Sonra sen günün birinde mutlaka büyük bir avukat olacaksın, Henry. Babam da şöhreti ve parası ile bize yardım eder.»

Henry hassasiyet dolu bir sesle: «Ah, Sylvia, dedi. Benim istediğim yalnızca sensin. Gözümde senden başka hiçbir şey yok.»

«Haydi, sevgilim. Şimdi içeriye gir ve onunla konuş.»

Henry, saadetinden aldığı delice bir cesaretle, canavarlarla boğuşmaya giden silâhsız bir adam gibi odaya daldı, Mr. Morresore'u masadan kaldırdı ve mera-

minı bir solukta açıkladı. Sözlerini bitirdiği zaman adam onu küçümser nazarlarla süzerek: «Bu küstahlığınız beni hayrete düşürdü, delikanlı, diye cevap verdi. Beş parasız ve henüz bir iş sahibi bile olamamış biri, benim kızımı istemek cüretini nasıl gösterebiliyor, anlamıyorum. Üstelik de onun sizin fikrinizde olduğunu söyleyerek büsbütün saçmalıyorsunuz. Halbuki Sylvia, böyle şeylerle zerre kadar alakası olmayan küçük bir kızdır. Ve benim, onun istikbali hakkında bambaşka tasavvurlarım var. Bir daha kızımı görmemenizin de menfaatiniz icabı olacağını hatırlatırım, Mr. Holbert. Güle gü-

le!..»

Henry, bunları Sylvia'ya anlattığı zaman kızın rengi sapsarı oldu, fakat büyük bir irade kuvvetiyle kendini toplayarak: «Üzülmeyin, sevgilim, dedim. Sen gene eskisi gibi, beni her gün görmeye devam edeceksin ve her şeyi kendimiz halledeceğiz. Evdekiler bana hâlâ çocuk gözü ile bakıyor ve beni anlamıyorlar. Fakat ben, yalnız ve yalnız seninle evleneceğim. Onların da, fikirlerini günün birinde değiştireceklerinden eminim..»

Henry, sessiz halinden hiç umulmayan bir hırsla: «Eğer istersen, kaçabiliriz de, Sylvia! dedi. Buenos Aires'de bana arzu ettiğim zaman iş vermeyi vaadeden bir amcam var ve...»

Kız: «Buenos Aires'e kaçmamıza lüzum kalmayacak, Henry, diye sözünü kesti. Göreceksin, annem ve babam böyle romantik hilelere başvurmamıza lüzum kalmadan da evlenmemize razı olacaklar..» Fakat Henry pek ümitsizdi.

O gece, misafirler gider gitmez Mr. Morresore kurulu bir bomba gibi patlayıverdi.

«Bugün Henry'nin söyledikleri doğru muydu, Sylvia?»

«Tamamiyle doğrudu. Ben Henry Holbert'i seviyorum ve onunla evleneceğim.»

Adam yumruğunu masaya vurarak: «Hayır! diye bağırıldı. Evlenmeyeceksin!»

«Ben de evleneceğim, diyorum.»

O sırada Mrs. Morresore da, böyle meteliksiz bir delikanlıya varmak istemeyen saçmalığından dem vurarak lâfa karıştı. Fakat Sylvia'nın bu mevzuda artık bir tek kelime bile dinlemeye tahammülü yoktu. Koşarak odasına çıktı ve kapıyı örterek yatağına kapandı.

Ertesi sabah da kahvaltıya oturur o turmaz ilk sözü şu oldu:

«Ben Henry Holbert'le evleneceğim..»

Mr. Morresore çatalının ucundaki domuz sucuğunu şaşkınlıkla karısının suratına fırlatarak doğruldu.

«Hayır, evlenmiyeceksin..»

Mrs. Morresore da yüzünü peçeteye silerek: «Allahaşkına, Bertrand, diye

yalvardı. Biraz kendine gel..»

Kocası: «Kendime gelmek mi? dedi. Öz evladımın bu mânâsız inadı karşısında aklıma kaçırmadığıma şükret. Bu evde benim mi sözüm geçecek, yoksa onun mu?» Ve sonra boğazına sanki bir şey tıkanmış gibi acayip sesler çıkararak yutkunmaya başladı. Çok sinirlendiği zamanlar hep böyle yapardı. Biraz sükunet bulunca, Sylvia ayağa kalktı, «Ben Henry ile evleneceğim» dedi ve odayı terketti.

O günden sonra da Sylvia Morresore'un ailesi, biricik kızlarının yemekten içmekten kesilerek bütün vaktini odasına kapanıp ağlamakla geçirdiğini görünce ne yapacaklarını şaşırdılar. Sylvia'ya sinir buhranları da gelmeye başlamıştı. Bir gün onu, odasının kapısının önünde yere uzanmış, hareketsiz yatar buldular. Vücudu kaskatı kesilmişti ve üstüne eğilmedikçe nefes aldığı hissetmek imkânsızdı. Neden sonra gözlerini araladı ve başında ağlayarak bekleyen annesi ve babasına bakarak: «Ben Henry Holbert'le evleneceğim..» diye mırıldandıktan sonra tekrar hareketsiz kaldı. İki ihtiyar, onu ağıltıncaya kadar akla kararı seçtiler.

Kızlarının elden gitmek üzere olduğunu anlayan Mrs. Morresore, hemen kocasını bir köşeye çekerek sordu: «Ne yapacağız?»

Adam: «Ben de şaşırp kaldım, diye cevap verdi. Sylvia'nın bu hale düşeceği hanginizin aklına gelirdi. Kız bu huyları, senelerce önce, âşık olduğu tenkeciyi unutsun diye Dartmoore'a gönderilen yeğenin Bertha'dan almış galiba..»

Mrs. Morresore: «Hiç de değil, dedi. Bana da tıpkı, geçenlerde karısı çok sevdiği yırtık pırtık bir pantolonu sakladı diye evin içinde tam bir hafta çırılçıplak dolaşan yetmişlik amcam Oswald'a çekmiş gibi geliyor. Ne yapıp yapıp onu kurtarmalıyız, Bertrand..»

Sylvia da bu müddet zarfında her hafta Henry ile buluşmak imkânını bulmuş ve ona: «Sakin üzülme, demişti. (Arkası 14. sayfada)

Harold senelerden sonra arkadaşı Werner'le karşılaşınca çok gibi sevindi. Hemencecik onu evine davet etti. Otele inmesine lüzum yoktu. İki hafta evinde alkoydu.

Werner ile Harold sınıf arkadaşları idiler. Fakat mektepten mezun olup da hayata atılınca yolları ayrılmıştı. İlk zamanlar sık sık mektuplaşırlardı. Fakat zamanla mektuplar seyrekleşmiş ve nihayet tamamiyle kesilmişti. Werner evlenmiş, çocuğa çocuğa karışmıştı. Orta halli bir memurdu. Kıt kanaat geçiniyordu. Sade döşenmiş küçük bir evi vardı. Harold Werner'in tam aksine bir film şirketine işe girmiş, kısa zamanda zengin olmuştu. Muazzam bir köşk satın almıştı. Werner köşkte kaldığı iki hafta zarfında kendi sade, basit ve monoton hayatından âdeta nefret duymaya başlamıştı. Harold bekârdı ve bu kocaman evde tek başına oturuyordu. Zevkle döşenmiş tam on odası vardı. Werner bu odaları, bu lüks hayatı, gördükçe kendisini aşağı görüyor arkadaşının yanında ezilip büzülüyordu. Harold'un ise koltukları kabarıyordu. Arkadaşının geldiğinin hemen ertesi akşamı Harold onun şerefine bir eğlence tertip etti. Film şirketinden arkadaşlarını, bazı sanatçıları davet etti.

Werner sosyetenin bu kibar simalarından çekindi, sıkıldı. Onları bırakıp gitmek istedi fakat Harold'un ısrarı ile kaldı.

Bir ara misafirlerinin ısrarı üzerine onlara evini gezdirdi. Werner'inden «Allah da bazan pek haksızlık ediyor» diye düşündü! Bazı insanlardan her şeyini esirgiliyor, diğerlerine ise bol tarafından dağıtıyor! Meselâ Harold kimdi..»

Harold misafirlerine on odayı da dolandırdıktan sonra evinin en uç tarafındaki dar karanlık bir koridora doğru yürüdü.

«Bu odayı da size göstermeliyim dedi.

Koridorun dibindeki küçük bir

Nakleden: Leylâ BEKEM

kapıyı açtı. Tek pencereli, sevimsiz, küçük bir odayı bu. Misafirler kapının önünde birikmiş hayretle içeri bakıyorlardı. Odada küçük tahta bir masa ile bir tahta iskemle ve incecik şilteli tahta bir karyola vardı. Pamuklu örtüler yorgan vazifesini görüyorlardı.

Harold,

— Yatak odam diye izah etti.

Misafirler hayretle, anlamıyan bakışlarla bu beyaz badanalı kibrit kutusu kadar ufak, kasvetli odayı süzdüler.

Harold,

— Şaşmayın dedi. O demin gördüğünüz konforlu yatak odasını, o ipekli yorganları hiç kullanmam. İnsan kendisini lükse, rahata alıştırırmalı. Lüksün verdiği gevşeklik insana yaşlanınca fayda değil zarar verir. Misafirler hepsi hayret ve takdirle Harold'a baktılar. Ne kadar da iradesine sahipti. Hayret doğrusu. Werner, «Ben olsam yapamam» diye düşündü. «Bu yumuşacık yatak, konforlu oda dururken burada yatamazdım.»

Werner artık arkadaşının yanına da kendisini biraz daha küçük, mânâsız hissediyor, onu bir an evvel bırakıp gitmeyi düşünüyordu.

Harold misafirlerine evi gezdirdikten sonra meraklı olduğu kıymetli minyatürleri gösterdi. Kilidi açıp da, sandığın kapağını kaldırıncaya misafirlerin gözleri kamaştı. Werner bilhas-sa üzerine güzel bir kadın resmi işlenmiş altın pudriyere bayıldı. Harold'a onu satması için rica etti. Fakat Harold gülerken,

— Çocuk musun! dedi. Ben en kıymetli minyatürlerimden biridir. Bana küpler dolusu altın dahi versen yine satmam. Ayrıca tarihî bir kıymet de var. Minyatürlerimden hoşlandınsa al sana sandığın anahtarını vereyim. Misafirler gittikten sonra hep-

sine ayrı ayrı rahat rahat bakarsın. Yalnız sandığı tekrar kilitlemeyi unutma.

Werner'e sandığın başında geçirdiği o bir saat tatlı bir rüya gibi geldi.

Ertesi sabah Werner hareket etmeğe karar verdi. Bu muhteşem evde daha fazla kalırsa kendisi için iyi olmayacağını anlamıştı. Ayrılırken sık sık mektuplaşmağa söz verdiler.

Werner sade hayatına, basit evine güçlükle alışabildi. Dönüşünün ikinci haftasında Harold'dan şöyle bir mektup aldı,

«Aziz kardeşim Werner,

Telâştayım. Senin o çok beğendiğin pudriyerim kayıp. O akşam bütün misafirlerim onu ellerine alıp baktılar. Fakat pudriyeri sonra teyyar yerine sandığa koyduğumu iyice biliyorum. Çalmış olmasına ihtimal veremem. Çünkü davetlilerim hepsi kibar ve asil kimselerdi. Bana herhalde şaka yapmak istememişindir. Yalnız şunu unutma ki bir gün iki gün olur, ama on dört gün.. O zaman şaka artık şakalıktan çıkar. İnsanın aklına başka şeyler gelir. Selâmlar Harold.»

İki gün sonra Harold Werner'den şöyle bir cevap aldı,

«Aziz kardeşim Harold,

Kıymetli pudriyerinin kaybolmuş olmasına çok üzüldüm. Onu bulamamın demek. O halde bana hediye etseydin daha iyi olurdu ki ben sabah akşam o pudriyeri düşünüyordum. Ben de senin fikrindeyim. Şaka iki üç günlük olursa kaldırılır fakat 14 gün, işte o zaman şaka şakalıktan çıkar. Meselâ bir iki gece gidip konforlu odanda yatırsan, tahta yatağında yatmasan bu bir şaka olabilir fakat on dört gün. İnsanın aklına başka şeyler gelir. Selâmlar Werner.»

Harold, «Hın oğlu hin diye mırıldandı ve koşa koşa koridorun dibindeki odaya gitti, tahta yatağın üzerindeki pamuklu yorganı kaldırıp baktı. Pudriyer oradaydı.

GİZLİ VAZİFE !..

OH YOK YOK.

BIRAK BENİ Gİ-
DEVİM.

SANA SÖYLEDİK.
LERİMİN HEPSİ
YALAN ALEN...
BU KADINDAN
SOĞUMAN İÇİN.

NELER
SÖYLÜ-
YOR..

HİÇ... YILANDAN
DA BETER
BİR KARI

BİLA'YA RASTLADILAR.

KÜGÜK...
HANIMI
GÖRDÜN
MÜ?

GÖRDÜM.. PAT-
RONUN YA-
NINDAN ÇIKI-
YORDU.

ALEN
BU HABE-
Rİ DUYUN-
CA SA-
RARDI.

KÜGÜK BEY
NEREDE?

BURADA-
YIM BİLA..

SANA, BU GECE
AY IŞIĞINDA,
KUYUNUN BA-
ŞINDA BİR
ŞEY VE-
RECE-
GİM

PE-
Kİ.

ALEN.. HELE
ŞÜKÜR GELE-
BİL-
DİN..

QABUK VAZİYETİ,
NELER GEÇTİĞİNİ
ANLAT MIŞELİN

ŞU VİTALİS LE
NE YAPTIN ?

ONU GÖR-
MEDİM Kİ..
BÜTÜN GÜN
ANNEMLE
OTURDUM.

ALEN GÖK
DALGIN
SIN

EYET.. BUR-
DAN GİTSEK
DİYE DÜ-
ŞÜNÜYO-
RUM

MİSELİN VİTALİSİN TEH-
DİTLERİNİ HATIRLADI
NEYE ACELE EDİYORSUN.
BELKİ VİTALİS YOLA
GELİR..

BEN
BUNDAN
EMİN DE-
ĞİLİM.
GİDİP
ONUN
İLE KONU-
ŞACA-
ĞIM..

ALEN ONA HER İSTEDİĞİNİ
YAPTIRACAĞINDAN EMİN OL

E DOSTUM.. BE-
NİM TOPRAK İÇİN
FİKRİN NE ?

ALEN
VİTA-
LİSİN
YANINA
GİRDİ.

FİKRİM DEĞİŞMEDİ. BİZİ
TONGAYA BASTIRDIN.
SENİNLE PAZARLI-
ĞA GELDİM.

BEŞ SENE BURADA KALSAK
BİZE ERAZİNİN YARISINI VE-
RİR MİSİN ?

GİLDİRDİN Mİ
SEN ?

VİTALİS
BU TEK-
LİFİ SONRA.
DAN UYGUN
BULDU.

KABUL EDİYO-
RUM. GEL BİR
MUKAVELE İM-
ZALAYALIM.

NEYE İLKÖNCE REDDET-
TİSİ HALDE SONRADAN
KABUL ETTİ. BUNDA
BİR İŞ
VAR..

ÇOCUKLARIN ÖNÜNDE NEŞELİ
GÖZÜKTÜ. BU MUVAFFAKİYET
HOŞLARINA GİTTİ. YALNIZ
İKİSİ GİTMEK İS-
TİYORDU.

ALEN
BEN BÜ-
RADA BEŞ
SENE KA-
LAMAM

BEN MEMLEKE-
TİNDE AĞLIRTAN
ÖLMİYİ
TERCİH
EDERİM

ARKASI VAR.

MANDRAKE

KELLE KESENLER

1

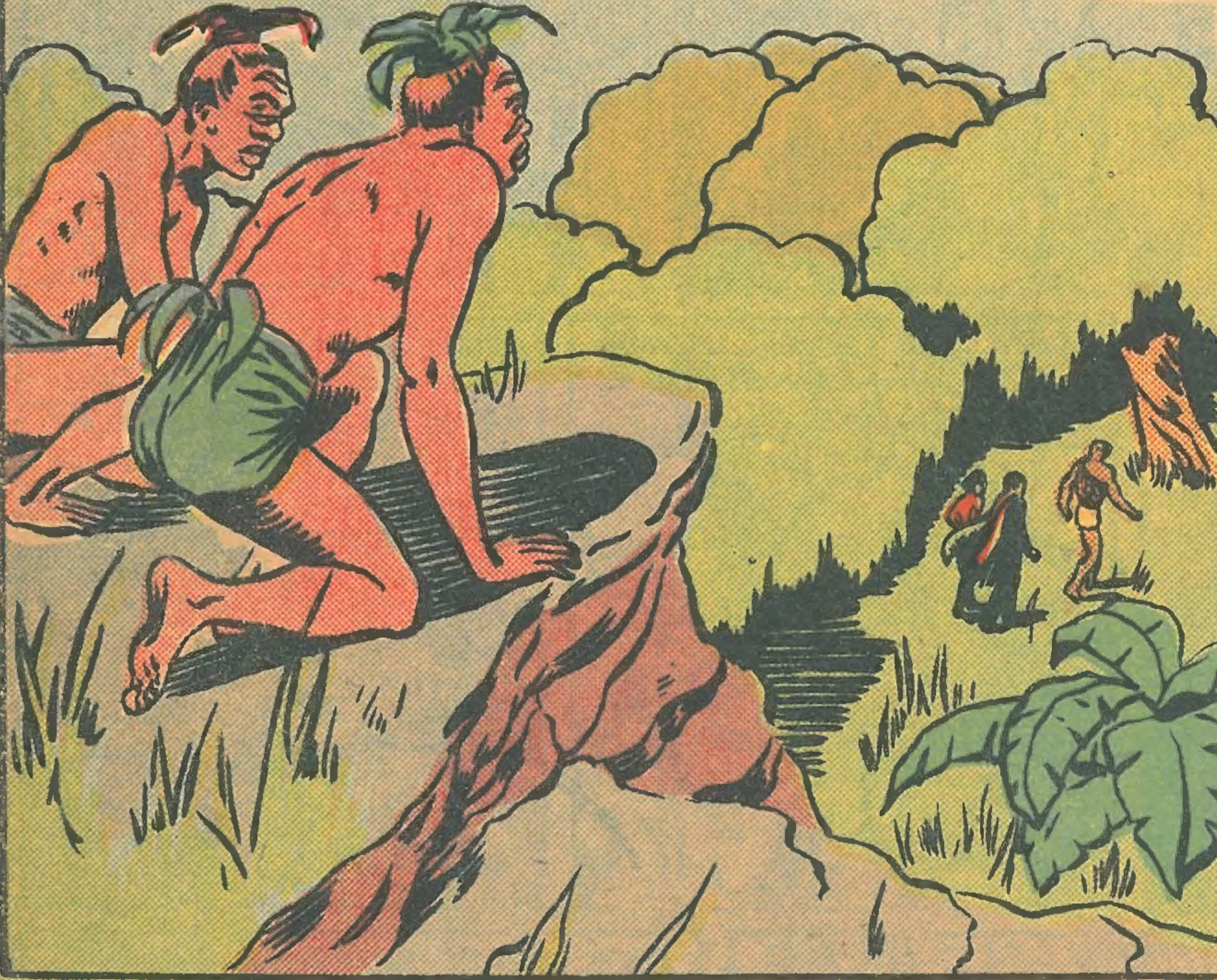
MANDRAKE VE AR-
KADAŞLARI AĞAÇLA-
RIN ÜSTÜNDE YAŞA-
YAN İNSANLARIN E-
LİNDEN KURTULDUK-
TAN SONRA BALTA
GİRMEMİŞ ORMAN-
LARDA YOLLARINA
DEVAM ETTİLER.

BENCE SAHİLDEN YÜZLERCE KİLO-
METRE İÇERİDEYİZ. BİR YOLUNU BUL-
SAKTA YATIMIZA VE MEDENİ ÜLKELE-
RE KAVUŞSAK.. BU HAYATTAN BİKTİM.

TANRI MANDRAKENİN BU ARZUSUNU KABUL ET-
MEDİ. ULU ORMANIN EN VAHŞİ KABİLESİNİN BA-
RINDIĞI BİR YERDEN GEÇİYORDLARDI.

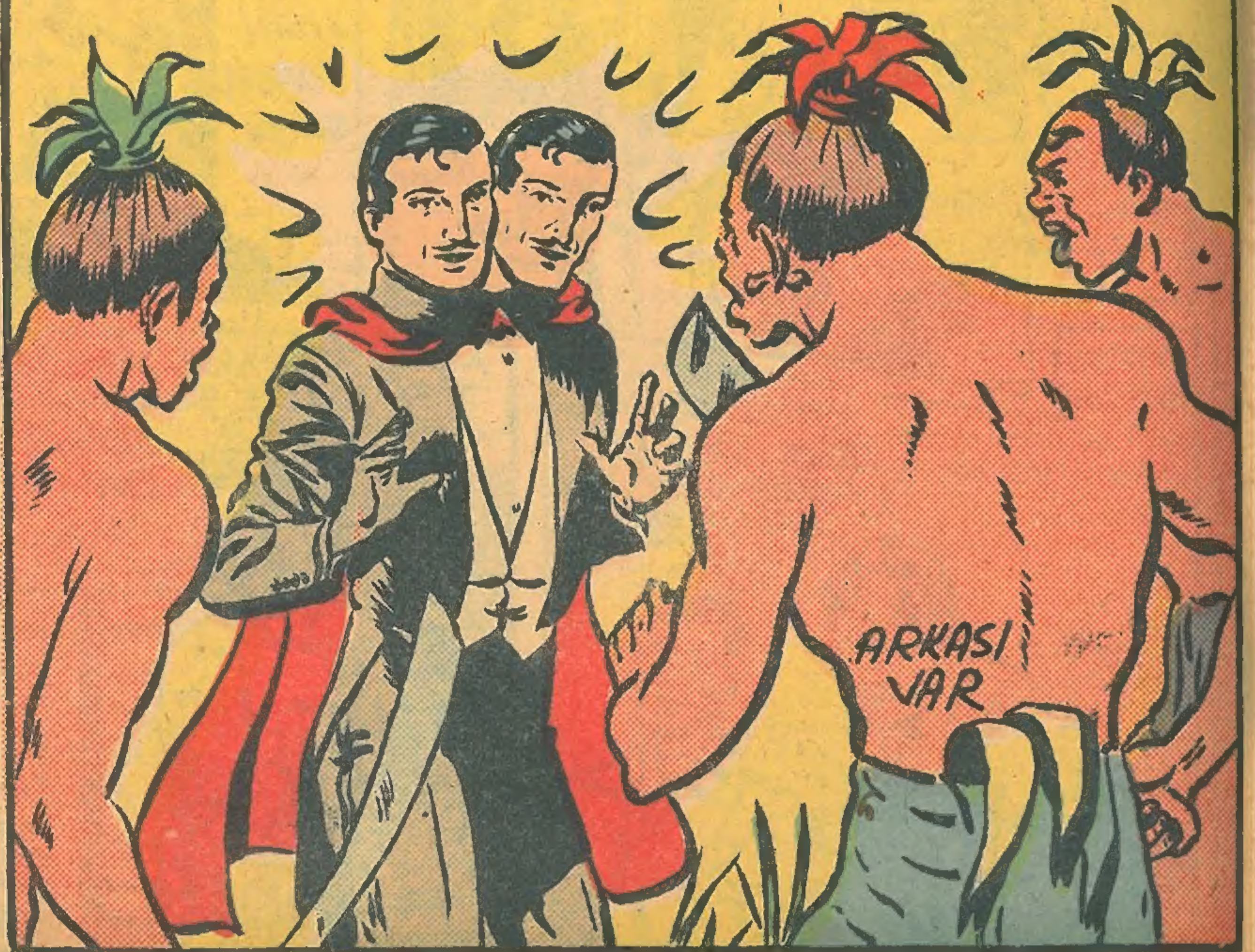
TAM YAKLAŞTIKLARI ZAMAN "KELLE KESENLER",
ADIYLA ANILAN BU VAHŞİ İNSANLAR KESKİN
BIÇAKLARINI SALLIYARAK ÜÇ YOLCUNUN ÜZERİ-
NE ATILDILAR.

AĞAÇLARIN ÜSTÜNDE TANIDIKLARI HUNTER
ADINDAKİ AVCI BU "KELLE KESENLER" HAKKINDA
EPEYİ BİLGİ VERMİŞTİ. MANDRAKE: "BUNLARI
SİLAHLA ALTEDEMİYİZ" DİYE TÜFEĞİNİ ELİN-
DEN BIRAKTI CESARETLE VAHŞİLERİN İÇİNE
DALDI.

BUYRUNUZ EFENDİM.. HANGİSİNİ KESMEK
İSTİYORSUNUZ.. SAĞDAKİNİ Mİ SOLDAKİNİ Mİ?

GÖK SÜVARI

BU SIRADA UBALDO'NUN BULUNDUĞU HASTANEDE..

KATİ OLARAK BURADAN NE ZAMAN ÇIKACAĞIMI BİLMEK İSTİYORUM. BANA LÜTFEN DOKTORU ÇAĞIRIN..

ZATEN GELİYOR EFENDİM..

GELECEK HAFTA CUMARTESİ GÜNÜ NİSTE BULUNMAM LÂZİM. BACAĞIMI O GÜN YOLA ÇIKARCAK VAZİYETE SOKUN.. BUNU SİZDEN BİLHASA RİCA EDERİM..

BUNU AKLINIZDAN ÇIKARIN DOSTUM. EN AZ SEKİZ GÜN RÖNTGEN ALTINDA BULUNMANIZ LÂZİM.

63/

FAKAT BEN GİTMEK MECBURİYETİN DEYİM...

ANLADIM! DEMEK İŞİNİZ VAR? NE İŞİ BU?

CEVABI ALINCA PROFESÖRÜN YÜZÜ CİDDİLEŞTİ.

KALP İŞİ...

KALP İŞİ HA?! DEMEK BİR KADIN SİZİ KIRIK BACAĞLA SEYAHATA ZORLUYOR. FAKAT BEN SİZİ BİLİRİM...

DEMİK O NİSTE BEN BURADA KALACAĞIZ. BÜTÜN MÜMANAATINIZI RAĞMEN GİDECEĞİM.

GÜLE GÜLE DELİKANLI.. HASTANEM GELENE DE AÇIKTIR GİDENE DE

NE İNATÇI ŞEY! SANKİ BANA DÜŞMANLIĞI VAR GİBİ HAREKET EDİYOR

BİR KADINDAN BAHSETTİĞİNİZE FENA ETTİNİZ. ONA TİCARET İŞLERİ İÇİN GİDECEĞİM DEMELİYDİNİZ!!

133/

NEDEN? PROFE-
SÖR KADINLAR.
IAN NEFRET
MI EDER?

BİR GENEDENBERİ
ÖYLE.. LÂF ARAMIZDA.
KARISI BİR HAVA SUBA
YINA KAÇTIKTAN SON-
RA BÖYLE OLDU..

ALLAHIM!
YA BENİM
BİR HAVACI
OLDUĞUMU
ÖĞRENİRSE

BİLİYOR ZATEN..
HASTANEYE YATAN
HERKESİN EWELÂ
HÜVİYETİ TESPİT
EDİLİR. SİZİN RES.
MİNİZİ GAZETELER.
DE GÖRDÜĞÜMÜZ
İÇİN HEMEN TANIDIK..

HAPİ YÜTTÜK DESE-
NE.. HİÇBİRŞEY YAP.
MASA İYİLEŞMEMİ
GECİKTİRİR.. HASTA.
NEYİ DEĞİŞTİRMEM
LÂZİM..

HİÇ TAVSİYE
ETMEM.. BUR-
SI İSVEĞİN E
İYİ HASTANES
BANA İTİMAT
EDİN- BEN Sİ
İYİ BAKARIM

63/2

UBALDO ORORAYI UZAKTA SANIYORDU. HALBUKİ ORORA
BİR SAATTİR ORADA
OTURMUŞ YİNE ONU
DÜŞÜNÜYORSUN..

KIZKARDEŞİNİ
DÜŞÜNÜYORUM.. "O MASUMDUR."
DEMEKLE NE KASTETMİŞTİ ACABA?

AMAN ORORA!.. HİÇTE Mİ İŞİN YOK BE
KIZIM? A... ÇOCUKLAR NEREDE? ELE-
ONORANIN ARABASI DA ORTADA YOK..

SAHİ!..

BAK ANNE.. SANKİ
GÖRÜYÖRMÜŞ GİBİ
ARABAYI İTİYOR..

ORORA GİT GEVİR ONLARI!
ŞİMDİ BİR KAZA ÇIKACAK..

AFERİN MAKSİMİLYEN.. HAY.
Dİ ARTIK GERİ DÖNÜN.
ELEONORE ÇOK MEM-
NUN OLMUŞTUR.

PEKİ ANNE.. ELEONO-
RA BENİM NE BECE-
RİKLİ OLDUĞUMU AN-
LAMIŞTIR DEĞİL Mİ?

ARKASI
VAR

133
2

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 11

YAZAN: K. TUĞCU

Bir an içinde kapıyı açarak elektrik fenerimle hırsız aydınlatım ve tabancayı kendisine çevirdim.

— Kıpırdama Çolak İbrahim.

Gelen sırtına bir fanilâ geçirmiş; başına bir kasket koymuş, ayağında lüstik ayakkabılar olan Çolak İbrahimi. Rengi kâğıt gibi ağarmıştı. Bir elinde iki tarafı keskin bir kama vardı.

— Elindeki kamayı yatağın üstüne bırak, dedim.

Dediğimi yaptı.

— Elektriği yak, dedim. Başucumda düğme var. Çabuk ol.

Elektriği yaktı. Fenerimi cebime koydum. Tabancanın da emniyet tetiğini indirdim. Ben bunları yaparken o yatağının üstüne attığı kamayı bir hamlede kaparak bana döndü. Fakat büsbütün dönmeden beline yeddiği bir tekme ile yere yuvarlandı.

Kafasını karyolanın ayağına çarpan herif epeyce sersemlemişti. Bileğini kırarcasına sıkıp bıçağı elinden aldım.

— Hayvan, dedim. Kalk; otur karşıma.

Tamamiyle şaşkıncı. Kabadayı, mertliği, gururu bir an içinde sönmüştü. İçki ve sefahetle boşan vücudunda benimle uğraşacak bir takat olmadığını anlamıştı. İzaret ettiğim yere oturdu. Burundan hafif kan geliyordu.

— Bana bak, dedim. Sen şimdiye kadar bir cinayetin ört bas edilmediğini, kaatilin senelerce sonra da olsa ele geçmediğini duydun mu? Kendini güçlü kuvvetli ve dünyanın en akıllısı mı sanıyorsun? Köpek soyu.

Sarardı, kızardı, dişlerini sıkı. Sesini çıkartmadı. Tekrar:

— Bana bak, dedim. Rıfki karışık zehiri verdi. Halit te öz babasını bununla öldürdü. Bu kadar ırgın cinayetler yapan iki alçakla kafa denkliği edip bir de beni öldürmek vazifesini üstüne aldın. Fakat benim tarafımda hak var, Allah var, adalet var. Öte tarafta da itler ve köpekler. Şimdi buradan yıkıl git korkak köpek. Fakat bir daha seni yolumun üstünde görürsem kafanı kıracağım. Bilmiş olasin. Sana Çolak İbrahim derlerse bana da Doktor Adnan derler. Al bıçağını defol.

Herif kalktı. Benim fikrimden vazgeçeceğini sanarak korkuyordu. Pencereden çıkarken biraz sokuldum. Baktım, oraya bir de cam getirmiş.

— Bunu ne yapacaktın? diye sordum.

— Seni geberttikten sonra kesdiğim cam yerine bunu takacaktım.

— Neye iyi idi bu?

— Herkes seni intihar etti sanacaktı.

— Beni ne ile öldürecektin?

— Kendi tabancanla.

— Demek bunun için benim geceleri ağladığımı filân kapıcıya sordun. Doğrusu iyi plân amma görüyorsun ki sökmüyor. Haydi bakalım, camı da tak yerine.

Çolak İbrahim inanılmaz bir ustalikle kestiği camın kalan parçalarını

herifin çerçevesinin oyma yatağından çıkarttı, camı tutan çıtayı da çıkartıp yenisini yerine taktı ve kırıkları toplayarak çekilip gitti.

Bu vartayı kolay atlatmıştım. Ertesi gün de apartımanın boşaldığını gördüm. Fakat bu haydut herif bu muvaffakiyetsizliğin acısını benden çıkartmak istiyecikti. Daima uyanık bulunmaklığım lâzımdı.

Telefon ederek Arifi buldum. Tenha bir yere çağırdım. Kopuk dediğim yere saati saatine geldi.

Ayağında yeni kunduralar ve başında temiz bir kasket vardı. Güzelce tıraş olmuştu. Hafif hafif kar serpiştirmesine rağmen yalın kat ceketle geziyordu. Şehir dışında, kapalı bir gazinodaydık. Yan yana oturduk. Arif bana önce şu malumatı verdi.

— Ağabeyim, Rıfki Şehreminde, Bostan sokağında doğmuş. Küçüklüğünde balıkçılık yapmış. Az buçuk mektebe de gitmiş. Sonra işi serseriliğe vurmuş. Anası, babası öldükten sonra teyzesinin eline kalmış. Teyzesi bir saraylı kadını. O ölünce Rıfkiya bir evle,

Arif çok şey biliyordu. Bir aralık pişkin bir eda ile:

— Allah ömrüne bereket versin ağabeyim, dedi. Senden çok şey bekliyorum. Beni kötü yoldan çeviren sensin. Senden son bir ricam var. Benim kılığım çok bozuk. Bu yüzden polisin şüphesi hep benim üstünde. Sırtıma bir kat elbise ile bir palto uydurabilsem.

Ne istediği anlaşılıyordu. Çıkartıp iki yüz lira verdim. Yüzü kıpkırmızı kesildi ve yutkunarak:

— Hay Allah gönlüne göre versin, dedi. Ben bundan sonra uşaklık ederim amma senin gibisine ederim. Yüzümün karasını temizlemek için polise vereceğim çok bilgi vardır bende. Sana şimdi bu heriflerin nerede eroin çıkarttıklarını, nasıl sattıklarını söyleyeyim. Ben bu sırrı sana işte şu paraya karşılık satmış olayım. Ağabey, ağzımdan çıkanlara iyi kulak ver. Dalga geçme. Rasim, Rıfki, İbrahim ortaktır. Bunlar, Koçunun Pangaltıdaki evinin bodrumunda eroin

— Kızın adı nedir?

— Evdoksiya.

İş değişiyordu. Buna biraz canım da sıkıldı. Koçunun evinin yerini sordum. Benim gittiğim evin bir iki kapı ötesindeydi.

Arif sözüne devam etti:

— Dimitro namuslu çocuktur dedim sana. Gelgelelim anası kokana öyle sağlam bir ayakkabı değildir. Galiba bu eroin işine o da karışmıştır. Bana kalırsa kızın parasını kurtarmak için eroin alıyor, bunları el altından satıyor. Orta katta kumar oynatıyor. Toy insanları eroinle alıştırarak yeni müşteriler yaparlar. Onların evlerinin sokak içinde bir kapısı vardır. Gizli müşterileri, kumarbazları buradan içeri alırlar. Eroin paketlerinin bir kısmını da o kocakarı saklar. Ne şeytandır o bilmezsin ağabey. Ben bunları polise bildirmek istiyordum ama bundan bir kârım olmayacaktı. Onlarla aram açıldı da haber verdim diyecekler. Ben isterim ki polise hizmet ettiğim için beni temize çıkartsınlar.

— 15 —

Kafamın içi büsbütün karışmıştı. Ariften ayrılınca ihtiyar doktora gittim. Bu defa beni çok iyi karşıladı. Kendisinden daha önceki zehirlenme vakası için izahat istedim. Devlet hizmetinden çekilmiş olan ihtiyar adam bir takım eski evrakı çıkarttı. Bazı notlar bularak bana okudu. Zehirlenen kadın Şehreminde oturuyormuş. Adı Gülyetermiş.

İşi tahkik edecekse işime yaraması için bazı numara ve tarihleri almamı tavsiye etti. Ertesi gün yine Arifi aradım. Tramvay durağında buluştuk. Mükemmel giymiş, boyunbağı filân takmıştı. Onu yanıma alarak polis müdürlüğüne gittim. Arif daima suçlu olarak girdiği bu koca binanın önünde sararmıştı. Cinayet işleri masası şefinin karşısına dikildik. Arifi hemen tanıdı. Fakat bir şey söylemedi. O zaman ben kısaca kendi üzerindeki hadiseleri anlattıktan sonra şöyle devam ettim:

— Arif, iç yüzü temiz bir gençtir. Talih onu yolundan saptırmış. Artık dönmek istiyor. Zabıtaya ve adalete faydalı olmak istiyor. Amcam Basrinin zehirlenmesiyle Şehreminde Gülyeter adındaki saraylı kadının ölümü arasındaki benzerlik bir tesadüften ibaret değildir. Benim hizmetime girmiş bulunan Arif bu iki cinayeti Rıfkının hazırladığını söylüyor. O kadın Rıfkının teyzesi imiş. Rıfkıdan başka varisi yokmuş. Rıfki ondan aldığı mirasla eroin işine girişmiş. Hiçnetinin gözönünde tutulmasını ve kendisine namuslu bir vatan-daş hakkı verilmesini istiyor. Size ilk hizmeti bir eroin imalâthanesini ve bir de kaatili ihbar etmek oluyor.

Masa şefi terlikci Arifi dikkatle süzdü ve:

— Öyle mi? dedi.

— Evet ağabey.

— Peki bunlara karşılık ne istiyorsun?

(Arkası var)

Çolak İbrahim

şaşırp kalmıştı.

beş on bin lira kalmış. Rıfki adam gibi yaşayacağına işi eroinecilğe vurmuş. Bu yüzden iki defa altışar ay yatmış. Kız kardeşim dediği karı da onun metresi imiş. Be-yoğlunda ona Neclâ derlermiş. Galiba Rıfki bu kızı baştan çıkartmış, sonra da Eroin sürmek ve kumar yemliği yapmak için kullanmış.

Arifin anlattıkları içinde çok dikkate değer noktalar vardı. Bunları kâlden öğrendiğini sordum:

— Nene lâzım senin be ağabey, dedi. Ben kendiliğimden de çok şey biliyorum. İş biraz daha eşelemek yetmez mi? Bunca yıldır bu heriflerle ahbaplık ediyorum. Rasim'e gelince, o da eroinecidir. Bir de arabası vardır, şoförlük yapar. Onun daha mahkûmiyeti yok. Yalnız Çolak İbrahim azılı heriftir hani. Sekiz sene bir, altı sene bir yatmış. Bir defasında kavgada birisini öldürmüş, bir defasında da öldürmek istemiş amma herifin canı kemiğine yapışmış da çıkamamış.

yapıp satıyorlar. İstedğin gün seni oraya götürüyem. Elinle komuş gibi yakala herifleri.

Bu haberi biraz ihtiyatla karşıladım. Arif bende umduğu heyecanı göremeyince:

— İnanmıyorsun değil mi? dedi. Hakkın da var. Fakat Allah şahidim olsun, kocakarı ananın emzirdiği süt haram olsun bana, Ben doğru söylüyorum. Koço bu iş için önce Rıfkıdan para almıştı. Sonra bu paralar yetişmeyince terzi kızın tirahomasını çekti. Bu yüzden de şimdi Dimitro ile Koçunun arası açıktır.

Heyecanla sordum:

— Koço kim, Dimitro kim?

Arif bende umduğu heyecanı görünce memnun olarak:

— Koço serserinin biridir, dedi. Sözde antikacılık yapar. Dimitro tesviyecidir. Çalışkan ve namuslu oğlandır. Bu oğlanın bir kız kardeşi var. Hani güzel olursa bu kadar olur. Bunca yıldır terzilik eden kız evleneceğim diye para biriktirmiş. Herif kızın gönlüne girip çekmiş paraları iş yapacağım diye.

70

SEN FARKINDA DEĞİL
SİN.. BEN GEMİDE
GİZLİYDİM. YOL
BOYUNCA BE-
RABERDİM.

YALAN SÖYLÜYOR-
SUN.. SEN BİZİ
ADADA YALNIZ
BIRAKTIN KAÇTIN
AMİRALE CASUSLUK
ETTİN

ÖYLE OLSA
ŞİMDİ BENİM
BURADA NE
İŞİM OLUR?

BEN DE ONU DÜŞÜN-
RUM YA!.. NE OLU
AŞAĞIDA..

ADALAR KRALİÇESİ

BURNUMA BİR YANIK KOKU.
SU GELİYOR. SEFİL HERİF
SEN GEMİYİ ATEŞE VERDİN.

CÜCE ROZİTANIN AŞAĞI İNME
SİNE MANİ OLMAYA ÇALIŞTI.
ARALARINDA KORKUNÇ BİR
MÜCADELE BAŞLADI.

KADIN YANGININ ÇOK İLERİ
OLDUĞUNA HÜKMETTİ. SÖN-
MENİN KABİL OLAMIYACAĞINI
LADI. FAKAT GEMİNİN BERİ
OLMASINA MÂNİ OLMAK LÂZİM

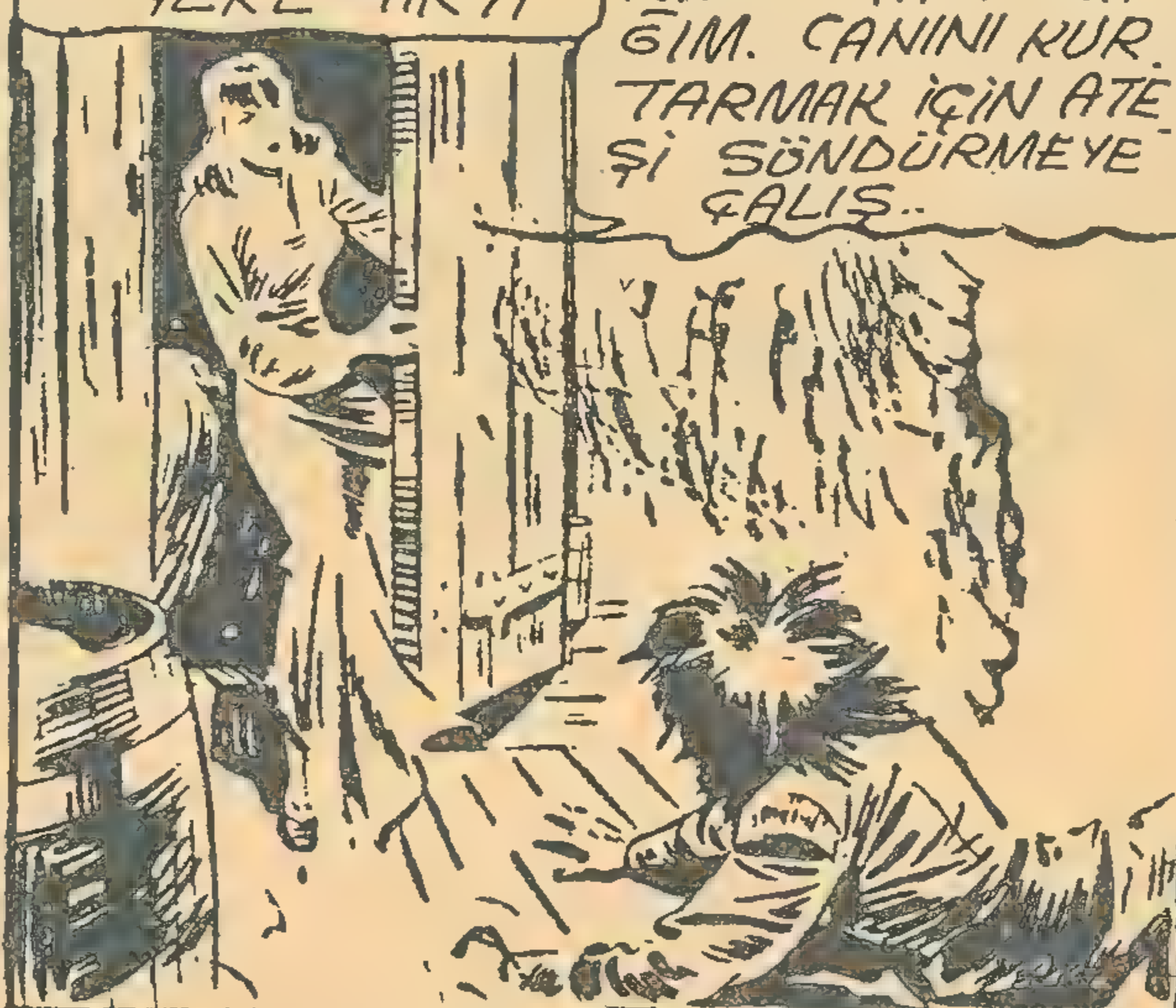
EĞER ATEŞ CEPHANELİĞE
SIRAYET
EDERSE
HEPİMİZ
MAHVOLDUK

ROZİTA CÜCEYİ
YERE YIKTI

ŞİMDİ SENİ BU
RAYA KAPAYACA-
GIM. CANINI KUR-
TARMAK İÇİN ATE-
Şİ SÖNDÜRMEYE
ÇALIŞ..

CÜCE ANBARDA KİLİTLİ KA-
CA BAĞIRIP ÇAĞIRMAYA BA-

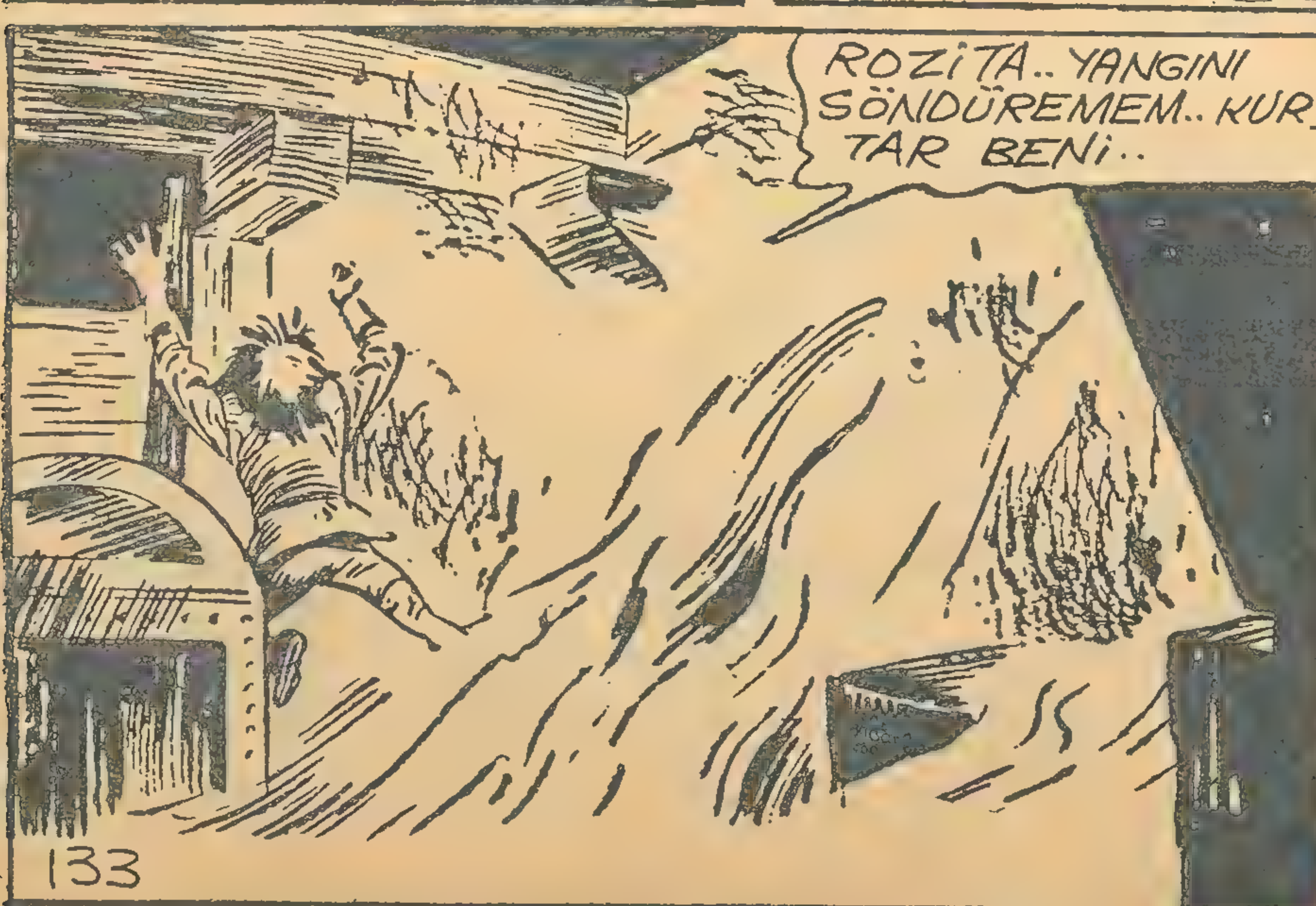
İMDAT!!..

ROZİTA.. YANGINI
SÖNDÜREMEM.. KUR-
TAR BENİ..

ROZİTA YUKARI YANGINI HABER VERMEĞİ
KOŞARKEN KAMARADA KAPALI OLAN JOF-
YI HATIRLADI

DELİYİ NE YAPSA
ACABA? KURTARSA
YOKSA ÖLSE DAHA
İYİ OLUR?

TAVSİYE

Yazan: M. YAMAN

Vapur kalkacağına yakın atlamıştı. Az daha denize düşecekti. Saç baş dağınık, yaka paça peşandı. Fakat son vapura yetişmişti işte. Orta salonda, ayakta durup soluyordu. Elinde bir fotoğraf makinesi, bir de ufak valiz vardı.

Dayanacak bir yer ararken: — Bey, diye seslendi birisi. Şuraya ilişkin bari.

Yolcuların çoğu yorgun ve kafaları tütsülüydü. Seslenen adam solundakinden de müsaade isteyip onu yanına aldı.

— Teşekkür ederim. — Eştâfurullah. Yolculuk bu. Ne tarafa?

— Heybeliye çıkacağım ama bilet de alamadım.

— O fena işte. Şimdi hayli ceza vereceksiniz.

— Ben kaçak değilim ki. Vakit bulamadım işte.

— Kime anlatacaksınız bunu. Biletsiz yolcudan cezalı bilet parası alınır. İster kaçak olsun, isterse namuslu adam. Beni dinleyin de beyhude münakaşa etmeyin.

— Şimdi durup dururken dünyanın parasını mı vereceğim?

— İster istemez. Fakat durun, aklıma birşey geldi. Biletçilerden birisi benim ahabım. Kınalıya çıktığı zaman size bir bilet aldırırım.

Fakat o zamana kadar siz helâyâ filân saklanınız. Ben söylerim kendisine.

— Bir bilet cezası için helâda beklenmez ama insanı sinirlendiren bir para cezası vermektense helâda beden ceza çekmek evlâdır. Zaten biraz ihtiyacım da var.

Bir hayli güldüler. Yer veren adam bir de sigara verdi. Biletçi görünürlerde yoktu. Yarım saat kadar sohbet ettiler. Etraflarındaki yolcular uyuyup duruyordu. Horhayanlar bile vardı.

Biletçi kapıdan görüldüğü zaman yer veren yolcu ötekine:

— Haydi Beyim, dedi. Tam sırası. Siz helâyâ gidin.

— Öyle yapayım ha!

— Evet, evet. Yalnız üstünüzde düşürecek şey bulunmasın. Meselâ saatinizin kordonu yoksa kayıp düşer. Epeyce deniz var.

— İyi akıl ettiniz. Valizi şuraya koyayım.

— Evet, yerinizi kapmasınlar. Fotoğraf makinesini de üstüne koyun. Ben filede iken göremem. Belki açığözün birisi aşırır. Malûm ya, havadan geçinenler pek çoğaldı.

— Hakkınız var.

— Şapkayı ne giyiyorsunuz? Yepyeni şapkanız var. İster misiniz kapıyı açınca lodos aldığı gibi denize götürsün. Tavsiye ederim, onu da fotoğraf makinesinin üstüne kapatınız.

— Öyle yapayım.

— Kınalıdan kalkmayınca gelmeyin sakın. Sigaranızı orada bitirirsiniz. Tavsiye ederim.

— Pek güzel.

— Şimdi bana bilet parası olarak yirmi kuruş da veriniz.

— Başüstüne.

— Üstümde bozuk para yok da.

— Buyurun bir lira. Bende de yok.

— Biletçi babacan bir adamdır. Bozdurur artık.

— Ben gideyim bari...

Bu konuşmalar sessiz cereyan mayınca ortaya çıkmayın. ediyordu. Biletsiz yolcu hareketine bir tabîlik vermek isteyerek öksürdü ve ayaklarını gerip uyuyanlara dokunmaktan çekinerek salonun arka kapısına doğru yürüdü ve oradaki kapıdan çıktı.

Vapur Kınalıya uğradı. Son yolcularını çıkarttı. Oradan hareket et-

ti. Heybelinin yolunu tuttu. Yolda Heybeliden kalkan ve Kınalıya uğrarak İstanbul'a dönecek olan son vapurla selâmlaştı.

Helâda bir hayli bekliyen biletsiz yolcu çekine çekine salonun dip kapısından görüldü. İlerledi. Gözleriyle sıraları hesaphyarak yaklaştı. Fakat iki kanape arasına girmeden durdu. Etrafına bakındı. Kendisine yer veren nazik yolcu orada değildi. Küçük valizi, şapkası, fotoğraf makinesi ve saati de yerinde değildi.

Maneviyatını bozmadan arandı. Sonra kapıda duran biletçiye doğru yürüdü ve sordu:

— Elinde küçük bir valiz ve fotoğraf makinesi bulunan bir yolcu gördünüz mü?

Memur gayet tabîi bir halde:

— Öyle biri Kınalıya çıktı, dedi. İyi hatırlıyorum. Çünkü bana

İstanbulda bir şey unuttuğunu, hemen dönmek zorunda kaldığını, dönüş için Kınalıdan vapur bulup bulamayacağını sordu. Ben de kendisine biz kalkar kalkmaz bir vapur yanaşacağını söyledim.

Biletsiz yolcu sapsarı kesildi. Sonra dudaklarını ısırarak mırıldandı:

— Herif iyi ki ceketimi de çıkartmayı tavsiye etmemiş.

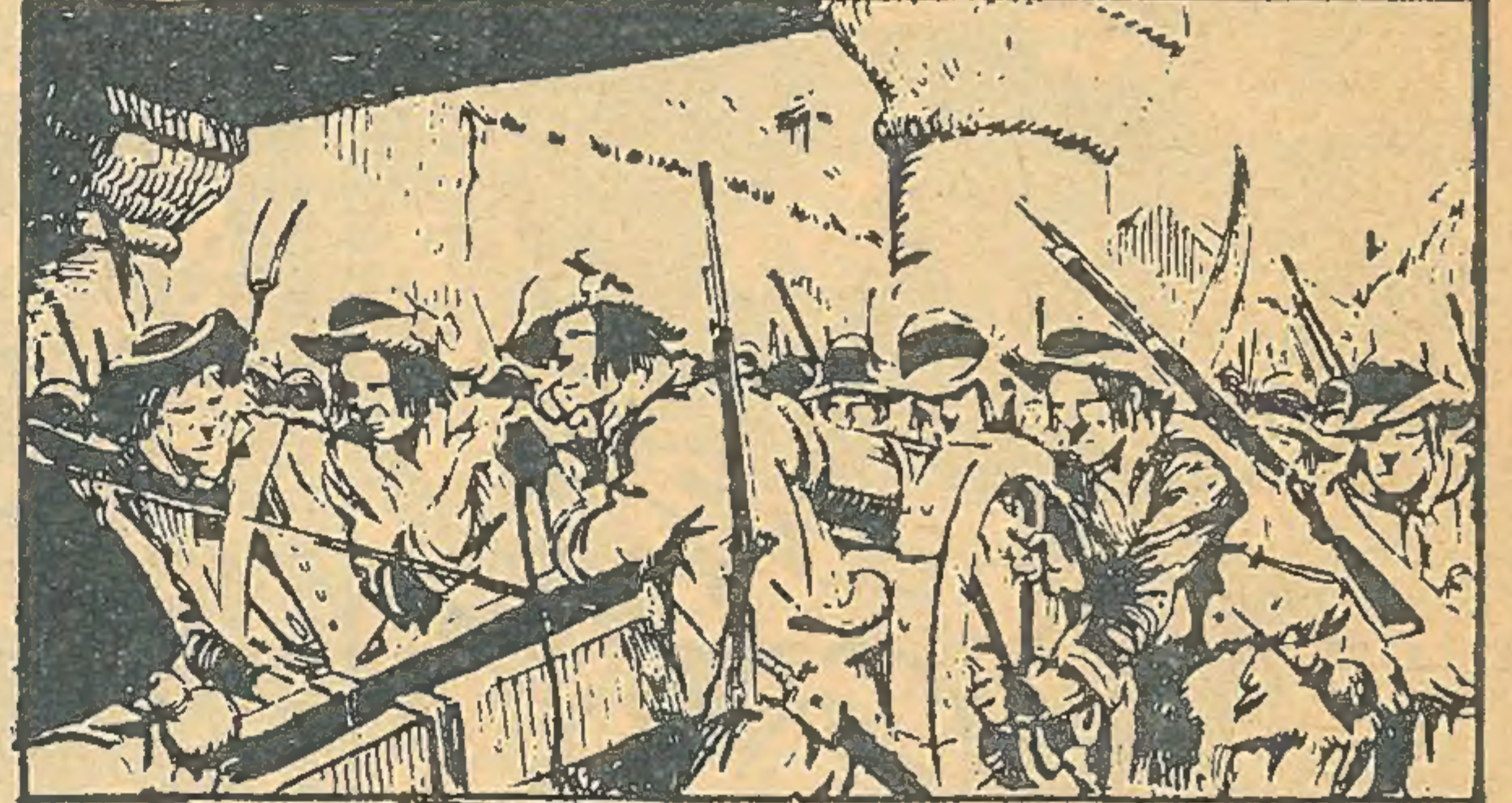
93 Viktor Hügonun

BÜYÜK ROMANI

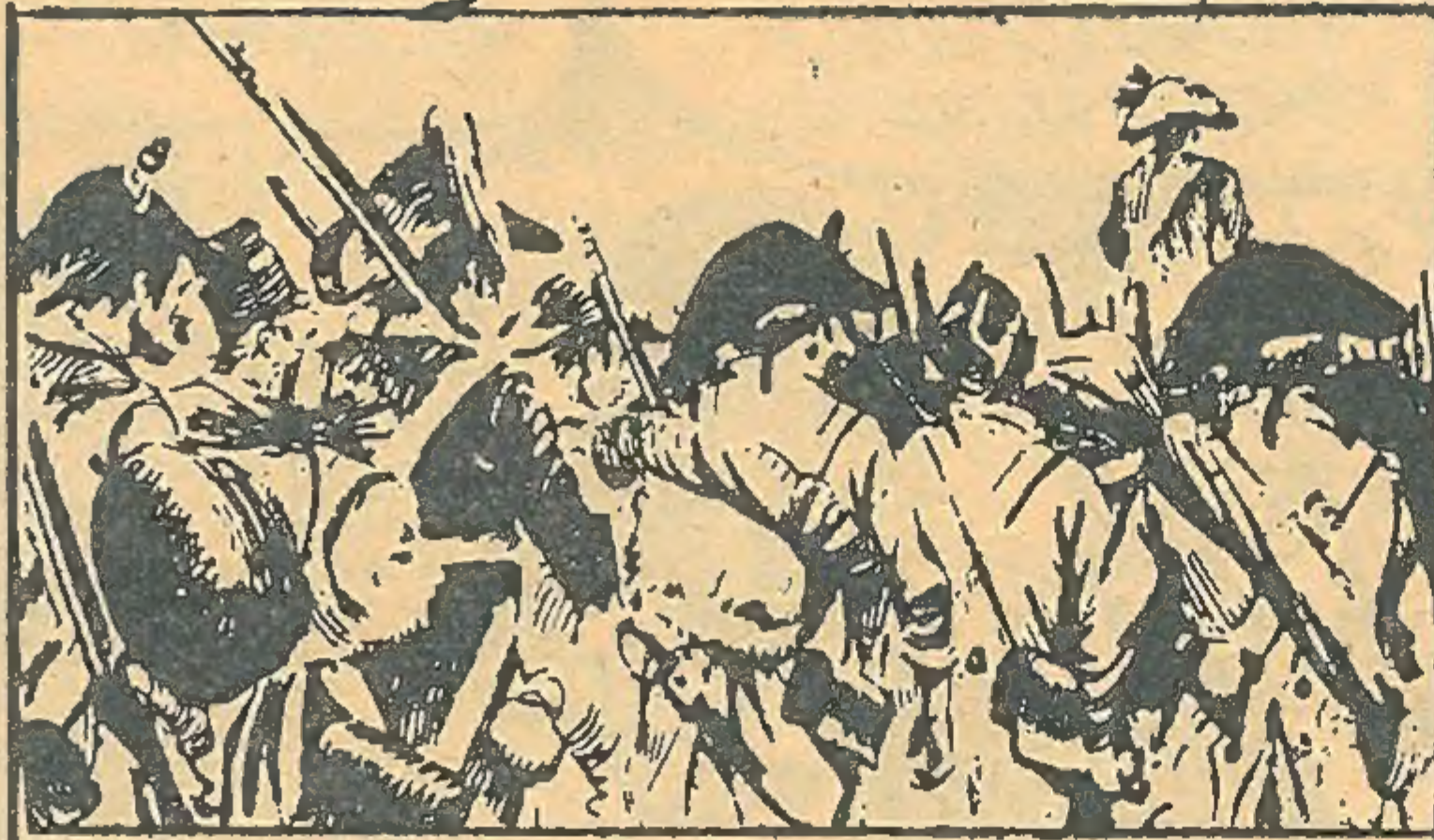
30

OTELCİNİN HAKKI VARDI. DOL KASABASINDA KAN GÖVDEYİ GÖTÜRÜYÖRÜ. SABAH KASABAYA GELEN BEYAZLARLA AKŞAM GELEN MAVİLER ARASINDA AMANSIZ BİR GECE MUHAREBESİ CEREYAN EDİYÖRÜ.

BİR YANDA ŞAPKALARINA BEYAZ FİYONGLAR TAKMIŞ, TALİM GÖRMEMİŞ SİLÂHI AZ BEYAZLAR

DİĞER TARAFTA ÜÇ RENKLİ FRANSIZ BAYRAĞI RENKLERİNİ ŞAPKALARINA İLİŞTİRMİŞ AYAKLARINDA PAPUĞLARINI OLMA YAN MAVİLER VARDI.

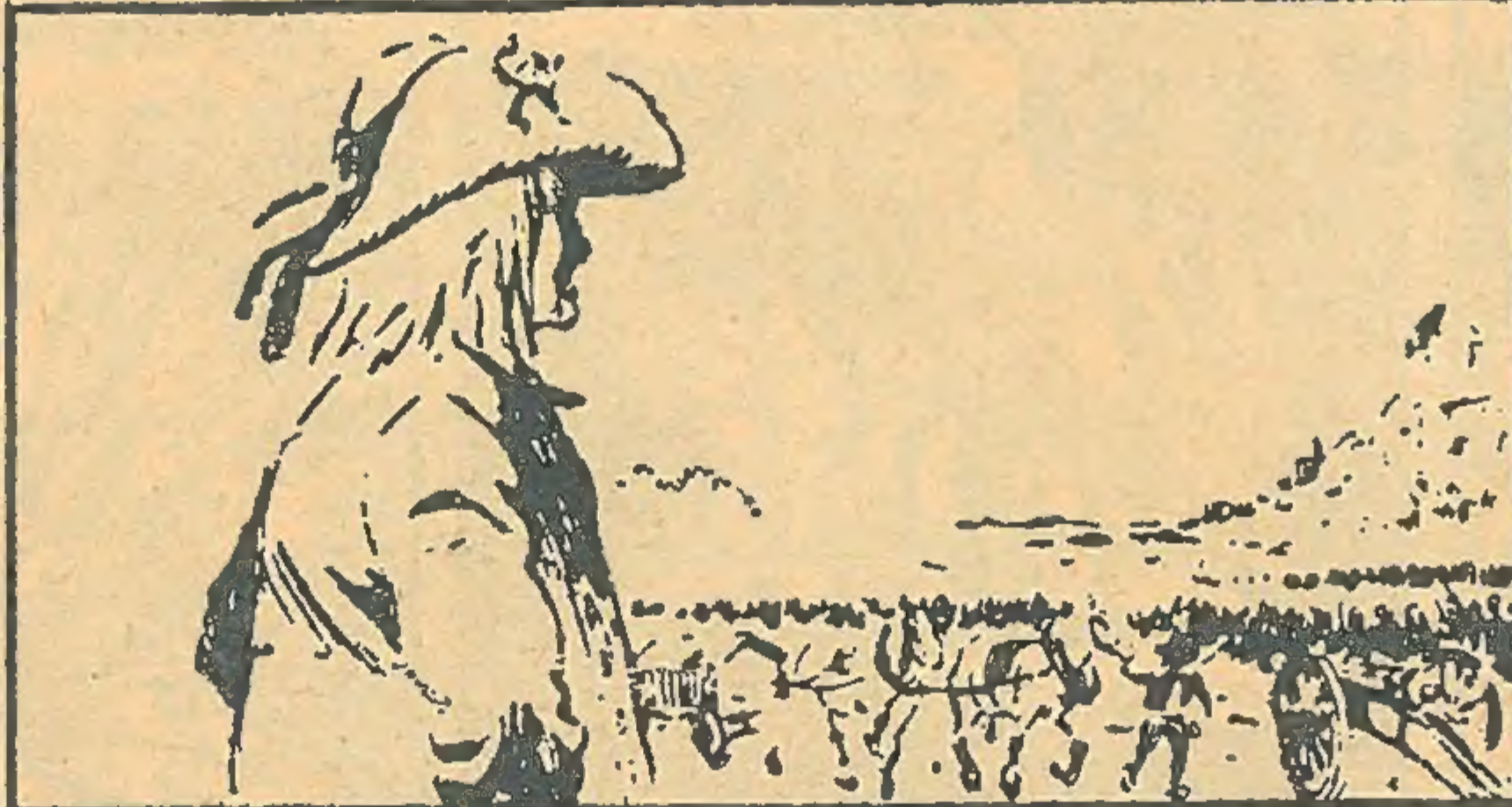

BEYAZLARIN KOMUTANI LANTÖNAKTI. YAŞLI, AZİM-KÂR, CESUR, HARİS BİR KRAL TARAFTARI KUMAN DANDI.

MAVİLERİN KOMUTANI GAUVAIN'Dİ. GENÇ, CESUR, ATILGAN VE NEŞELİ BİR ASKERDİ. VE İYİ BİR ASKERDİ.

Bu roman 1789 FRANSA İHTİLÂLİNİ TASVİR ETMEKTEDİR. BU İHTİLÂL SIRA SINDA CUMHURİYETÇİLERLE, KRALLAR ÇETİN ÇARŞIMALAR YAPTI. İNGİLİZLER KRALLARIN TARAFLARINI TUTTU.

LANTÖNAK DOL KASABASINI HER NE BAHASINA OLURSA OLSUN ALMAK İSTİYÖRÜ. BÜTÜN TOPLARINI VE ALTI BİN ADAMINI BURAYA YIGMIŞTI.

MUVAFFAKİYETLERİNDEN EMİN İDİLER. BİR KERE GAUVAIN'IN BİNBEŞYÜZ ASKERİ VARDI. GELECEK YARDIMCI KUWETLERİ EN AŞAĞI YIRMI FERSAH UZAKTAYDI.

ALTI BİN (VENDE)Lİ KASABAYA YAYILDILAR. KİMİSİ AÇIK HAVA ORDUGÂHI KURDU. KİMİ EVLERE VERLEŞTİ. LANTÖNAK YERİNE GÖBÜ'Yİ BIRAKTI VE DOL DAĞINI KEŞFE ÇIKTI.

133

AKŞAM DOL'A DÖNDÜĞÜ ZAMAN HALKI, GÖZLERİ KORKUDAN EVLERİNDEN UĞRAMIŞ BULUNCA ŞAŞIRDI. SORDU. AĞIZLARINDAN YALNIZ ŞU KELİMELER ÇIKIYÖRÜ: "MAVİLER GELDİ!" ARKASI VAR

FIRTINA KAPTAN 25

riyim!

Gervase evvelâ hayretle durladıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Margaret buna felsefe halde kızmıştı. Yanakları kıpkırmızı oldu. Bu halin farkına varmayan Gervase:

— «Daha neler duyacağız? dedi. Bir erkeğin kadına esir olması da yulmuş şey midir?»

İspanyolun cevabı şu oldu:

— «Biraz evvel duydunuz!»

Margaret te söze karıştı:

— «Sen henüz çok toysun Gervase! Daha yer yüzünde duyacağın öğreneceğin çok şey var. Gidelim Don Pedro!»

— «Toy mu?»

— «Evet toy. Yüzünün ifadesi de bunu gösteriyor. Zannederseniz yolumuzu kapıyorsunuz!»

Gervase hiddetle kızın önüne dikilmişti:

— «Evet, niyetim bu!»

Don Pedro, Gervase'in çekilmesi için bir hareket yapabiliyordu. Fakat vaziyetin son derece nazik olduğunu takdir ediyordu. Son bütün bu münakaşalara sebep kendisiydi. Onun için bitaraf olmayı tercih etti.

Gervase çok ileri gittiğini anlamıştı. Yumuşak bir sesle:

— «Margaret, bu mesele...»

Diyecek oldu. Fakat genç kadının sözünü kesti:

— «Önümü kapadığını söylemişim Gervase!»

— «Sadece sana hizmet etmek istemişim Margaret.. sadece...»

— «Sizden hizmet istemedim. Bilhassa bu şekilde hiç...»

Üçüncü defa tekrar etti.

— «Yürüyün Don Pedro!»

(Arkası var)

OLAĞAN İŞLER (6. sayfadan devam)

Ben, seninle evleneceğim..»

Bir gün Henry sokakta yürürken birisinin kendisini çağırdığını işitti ve başını çevirince Morresore'larla yüz yüze geldi. Sylvia'nın babası soğuk bir nezaketle : «Ben de bugünlerde size bir mektup yazıp beni görünizi rica edecektim. Siz kızımın evlenmek istiyordunuz, değil mi? Biz de karımla beraber uzun uzun düşündükten sonra, teklifinizi kabul etmeye karar verdik..»

Ve genç adamın minnet dolu teşekkürlerini sabırla dinlemeye başladılar. Son görüşmelerinden beri epeyce değişmişler, Mrs. Morresore biraz daha yaşlanmış, kocası da bir hayli yumuşamıştı. Fakat delikanlının en çok dikkatini çeken şey kadının kendisine acır gibi bakması oldu.

Nihayet Morresore pürosunun külnü silkti ve : «Şimdi, dedi. Sylvia'nın bizi bu işe nasıl razı ettiğini söyleyeceğim.»

Kadın da derin derin iç geçirerek : «Evet, diye başını salladı. Bunları bilmesi lâzım..»

Mr. Morresore, kızın bütün yaptıklarını en ince teferruatına kadar anlatarak, en sonunda çaresiz kalıp bu işe muvafakat ettiklerini oldukça acı bir lisanla hikâye etti ve delikanlıya elini bile uzatmaya lüzum görmeksizin : «Hoşçakalın, dedi. Tabii artık istediğiniz zaman bize gelebilirsiniz..»

Henry, otomobilin uzaklaşmasını sapsarı bir yüzle takip etti. İşittiği tahkir edici sözler onu fena halde şaşırtmış ve üzmüştü. Perişan adımlarla ilerlerken birdenbire gözleri, bir vapur acentasının ilânlarına takılarak durakladı. Bir müddet düşündü ve sonra hızla ilânın asıldığı kapıya yönelerek içeri girdi.

Kendisini karşılayan güler yüzlü bir kıza : «Lütfen dedi. Bana Buenos Aires'e gidecek ilk geminin ne zaman hareket edeceğini söyler misiniz?..»

Birkaç gün sonra da, düğün hazırlıkları hakkında görüşmek üzere Henry Holbert'i arayan Mr. Morresore, telefonun başında boşu başına dakikalarca bekleyip durdu..»

FIRTINA KAPTAN HÜKÜMETİN VERDİSİ VAZİFİYİ YAPMIYORDU. BİR ADA CİVARINDA KAYBOLAN GEMİLERİ ARIYORDU.

ANLAŞILDI. ADANIN İÇİNE DENİZDEN AÇILAN BU MAĞARA GİRİYORLAR. DİREKLERİ KIRILABİLİR..

KAPTAN UZAKTAN DON PEDRO'SUN RANİ'YE BİĞAK ÇEKTİĞİNİ GÖRDÜ. HAYVAN BİZİ ELE VERDİN..

VE DÜŞÜNMEDEN TABANCASINI ÇEKTİ. HAYDUTLARIN İÇİNE ATILDI.

ŞABUK KAÇ RANİ.. ADAMLARIM SENİ YUKARIDA BEKLİYORLAR..

YAHU BU FIRTINA KAPTAN BE

GEBERTELİM İŞİ NE..

FIRTINA KAPTAN KÖÇA BİR KAYAYI ÜSTLERİNE YUVARLADI. ŞİMDİ GÖRÜRSÜNÜZ.

KÖÇA KAYA KÖRKÜNG BİR GÜRÜLTÜYLE HÜCUM EDENLERDEN BİRAĞINIEZDİ

KARGAŞALIKTAN İSTİFADE EDEN KAPTAN BİR KORİDORA DALDI.

PEŞİNDEN GİTİMİYELİM. O'NUNLA KARŞILAŞACAK.

YOD.. BEN DE GİDEMEM..

NE ESRA.. FIRTINA KAPTAN RENGİZ YERLER.. BU KÖKLER BİRAZ FAZLA GALİBA..

O KÖRKÜNG KAHKAHA YENİDEN YERALTI KORİDORUNU GİNLATTI.

BİRDEN AYAGİNİN ALTINDAKİ YER KAYDI VE BİR YERE TUTUNAMADAN AŞAĞI DÜŞTÜ.

KENDİNİ MUNTAZAM DİVARLI BİR YERALTI SALONUNDA BULDU. DELİ OLMAK İŞTEN DEĞİL..

BİR DELİKTEN YAVAŞ YAVAŞ İNŞALLAH BİR DUMAN ÇIKIYORDU. YANGIN DEĞİL.. DİR..

BAŞIMI DÖNÜYÖR.. ŞU MELUN SİHİRBAZ VİDİ'Yİ GÖRDÜĞÜM ZAMAN DA BAŞIMA BÖYLE BİR AĞRI GİRMİŞTİ.

ALNIMIN

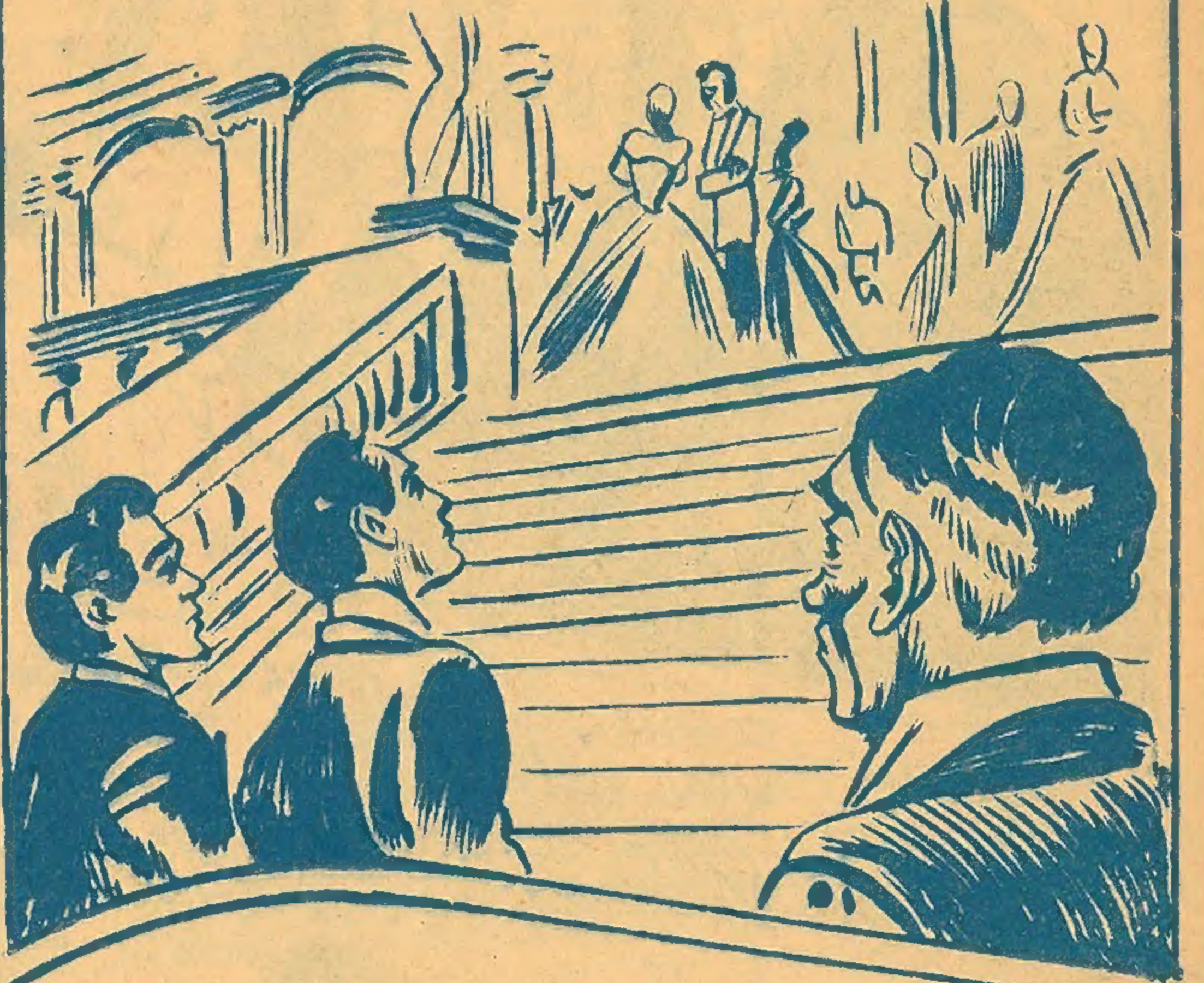

YAZISI

MARK, AZİZİM, GİDECEĞİMİZ BALODA NE YAPARSA YAP EV SAHİBİNİN KIZI KLER'İN GÖZLERİNİN İÇİNE BAKMA. TENEZZÜL EDİP O DA SANA BAKARSA YANDIĞININ RESMİDİR.

ARKADAŞIMIN YOLDAKİ BU İHTARINA KULAK ASMADIM. BELKİ VAKİT BULAMADIM. ZATEN BEUVRAY ŞATOSUNAGEL MİŞTİK BİLE.. GÜZELLİĞİ DİLLERE DESTAN OLAN KLER'İ GÖRMEK İÇİN CAN ATIYORDUM.

SİHİRLİ BİR GÜZELLİĞİ VARDI. GÖZLERİ IŞIL IŞILDI.. KAŞ, GÖZ HAREKETLERİ EN RUHSUZ ERKEĞİ GİLDİRTACAK GİBİ YDI..

BAY JORJ ŞENYE.. BAY MARK JÄNSEN

133/1
IŞIKLAR İÇİNDEKİ MUHTEŞEM SALONA AYAK BASAR BASMAZ ONU GÖRDÜM. ARTIK ONDAN BAŞKA GÖZÜM HİÇBİR ŞEYİ GÖRMEZ OLDU. ETRAFINI BİR SÜRÜ ERKEK ALMIŞTI. HEPSİNİ NAZİK NAZİK ATLATIYORDU.

BİNBİR ROMAN

BİLMEDİĞİM BİR KUVVETİN
TESİRİYLE ONA DOĞRU YÜRÜDÜM. BANA DOĞRU
GELDİ. ELİNİ UZATTI. "HOŞGELDİNİZ!" DEDİ. BU AN-
DA BÜTÜN MAZİMİN NE KADAR BOŞ OLDUĞUNU
KLER'İN HAYATIMI NASIL DOL-
DURACAĞINI ANLADIM.

1/2

KLERİ
TEKKAR GÖRDÜĞÜM
ZAMAN YÜZÜNÜ TATLI BİR HÜZÜN
KAPLAMIŞTI. ANLAŞILAN BENİM DUYDUKLARIMI
O DA HİSSETMİŞTİ. ONU YENİ TANIMIŞTİM
AMA YILLARDIR TANIYOR GİBYDİM.

YUMUŞAK YAYLI
VÜCUDU ORKES-
TRANIN NAĞMELE-
RİNE UYUYOR, KO-
LUMUN İÇİNDE KIV-
RIM KIVRIM
KIVRILIYOR
DU.

133/2

NEREDESİN?
GEL SENİ KONT
İLE KIZI KLERE
TANITAYIM

BİRDEN KAYBOLDU. KAL-
BİM BURKULDU. ARTIK
ONSUZ YAPAMIYACAĞIMI
ANLADIM. JÖRİ KULAĞIMA
EĞİLDİ.

ONA
EVELİNİ
SONRASINI
SORMADIM. YAL-
NIZ DANSETMEMİZİ
TEKLİF ETTİM. KABUL
ETTİ.

MÜZİK
DURDU.
BU SAADET ANINI
UZATMAK İÇİN
KONUŞMAYA BAŞ-
LADIM.

AGRASI VAR

